Albert Caraco

Kaos'un Kutsal Kitabı

Çeviri: Işık Ergüden

versus

düşünce - deneme

Işık Ergüden

1960 İstanbul doğumlu. Galatasaray Lisesi ve Boğaziçi Üniversitesi İngiliz Dili ve Edebiyatı bölümünde okudu. Yayımlanmış cok sayıda çeviri kitabı vardır. Ayrıca, ağırlıklı olarak deneme türünde metinler de yazmaktadır.

Kaos'un Kutsal Kitabı

Albert Caraco

Çeviri
Işık Ergüden

versus

Versus Kitap **(40)**

Kaos'un Kutsal Kitabı
Albert Caraco

Özgün Künye
Bréviaire du chaos,
Collection Amers dirigée par le Collège du Revizor
Éditions l'Age d'Homme, Lausanne, Suisse, 1999

Yayına Hazırlayan
Işık Ergüden

Çeviri
Işık Ergüden

Kapak Tasarımı
Bülent Arslan

Sayfa Düzeni
Bülent Arslan

Baskı
Can Matbaacılık
0212 613 10 77

ISBN: 978-9944-989-41-1

VERSUS KİTAP Eylül 2007
© Her hakkı mahfuzdur.

Albay Faik Sözdener Sk.
Benson İş Merkezi No:21/2
Kadıköy / İstanbul 34710
Tel: 0 216 418 27 02 (pbx) Faks: 0 216 414 34 42

www.versuskitap.com
versuskitap@versuskitap.com

Kaos'un Kutsal Kitabı

Bir Ahir Zaman Peygamberi, Sınıflandırılamaz Düşünür
Albert Caraco

"Ahir zaman"; hem "yeni", "son" anlamında, hem de "dünyanın son günleri, kıyametin kopmak üzere bulunduğu günler veya yıllar" anlamında bir ibare. Caraco bu iki anlama da denk düşen bir yazar, düşünür. Keza, "sınıflandırılamaz"; tıpkı öncelleri gibi, bütün nihilist fikir ve düşünürler, Schopenhauer, Nietzsche, hatta Malthus, Cioran... nev-i şahsına münhasır şahsiyetler, düşünürler... İnsanlığın artık rastlamadığımız bir soyu...

Yaklaşık dört yüzyıldır Türkiye'de yaşayan Sefarad bir ailenin oğlu olarak 10 Temmuz 1919'da –sürgünler ve göçler zamanında- İstanbul'da doğmuş Albert Caraco. Önce Orta Avrupa'ya (Viyana, Prag, Paris) göç etmiş Caraco ailesi, sonra İkinci Dünya Savaşı arifesinde, Nazi tehdidi karşısında Güney Amerika'ya.

Albert Caraco'nun mutlak anlamda yazıya adanmış, münzevi yaşamında biyografinin ne kadar önem taşıdığı yine ancak eserlerine bakarak anlaşılabilir. Ama savaş sonrası Paris'ine geri dönüşünün

onda yarattığı yıkım ve felaket duygusunu, insanlığa dair umutsuzluğunu şahsi kararıyla ölçebiliriz: İntihar kesin ve tek sondur. Ancak ailesini üzmemek için, bunca yıkımın üzerine bir de bunu eklememek için erteler. Önce annesi ölür; "Bayan Anne"nin ölümünün hemen ardından yazdığı *Post Mortem*, doğmuş olmanın nafile ve telafisiz duygusunun –Türkçe ifadeyle "Batsın Bu Dünya!"nın– en yeğin ve yoğun anlatılarından biridir: Anneden nefretin ve anne sevgisinin incelikli, ender anlatılarından biri. Sonra baba ölür; daha fazla bekleyecek hiçbir şey kalmamıştır: Albert Caraco, babasının ölümünden birkaç saat sonra intihar eder (Eylül 1971).

Bu kadar rasyonel ve tartışmasız, kesin bir hayatın tartışmasızlığından geriye çok sayıda yayımlanmış (ve okuyucu bulamamış) ya da hiç yayımlanmamış sayısız eser kalmıştır; çünkü Caraco, yıllar önceden kararlaştırdığı intihar –ve ölüm– ânını beklerken, tek iş olarak, düzenli ve sistematik olarak yazar, başka bir şey yapmaz, sadece yazar, her gün aynı saatlerde, altı saat yazar, tek bir düzeltme yapmadan yazar, inzivayı –ve dünyayı– yaşar.

Hayatından anlayabiliriz; çok kültürlü, çok dilli biridir Caraco. Ama bir eseri sınıflandırılamaz yapmaya bu kadarı yetmez elbette. Yirminci yüzyılın son peygamberi Caraco'nun eserinden rahatsız edici

hakikatler birer havai fişek gibi fırlar ve patlar. Bu fişeklerin soğukluğu, doğrudanlığı, berrak karamsarlığı az rastlanır türdendir; ne Nietzsche'de ne de Cioran'da rastlarız böylesine. Caraco "acı gerçekler"i çarpar yüzümüze; hem de Klasik yazarlara özgü bir sadelik ve akıl gücüyle. O bir "nesnellik fanatiği"dir. Guy Debord'u andıran –doğru çıkan– bir kehânet gücü vardır. Bedduası ve laneti "nesnel"dir: Üretmemize, üretmemize ve tüketmemize itiraz eder; dünyanın sonunu hazırlayan şehirlerimize, üst üste koyduğunuz beton yığınlarına, budala politikacılara ve yok olmaya mahkûm kitlelere, sürüleredir onun laneti, böcekleşmiş yığınlara, gökten firar etmiş tanrılara –bu yüzden de "doğru"dur. Kendini anarşistlere ve nihilistlere yakın hissetse de, geleceğe dair mutlak umutsuzluğu, felaket beklentisi onu geçmişe, "reaksiyoner" –ikili anlamda: Tepkici ve gerici– tavra da yöneltir; kimi ibarelerini monarşi yanlısı, hatta ırkçı olarak görebiliriz, ama şimdiki zamana dair yaşadığımız "acı gerçeği" burada ayırt etmemek imkânsızdır. Dünyada en çok sevdiği şeyin, uygarlığın ihanetine uğramış birinin öfkesidir onunki. Sınıflandırılamazlık, bu genelleşmiş nefretin ve nerede duracağı belli olmayan sorgulamanın insanda yarattığı tedirginliğin de karşılığıdır.

Cinsellikten Yahudi sorununa, sembolizmden felsefi meselelere ve edebiyata dek her alanda yazmış,

şu ana dek yirmi iki ciltlik eseri yayımlanmış bir yazar olan, ancak pek az tanınan, pek az okunan, tanınmayı ve bilinmeyi ise hem içerik hem de biçim bakımından hak eden Albert Caraco'nun eserinin en özlü kısmı olan "Kaos'un Kutsal Kitabı" ideal bir saldırı malzemesi, bir dinamit, bir tahrip kalıbıdır: Yoğun, kısa, esinli, terörist, sert, kehanet dolu, provokatif, karanlık, gizli –ve yeterli...

İnsan katmanlarında gezinen aşırı ahlakçı Caraco bir kıyamet habercisidir; yıkım ve felaket kehânetinde bulunur. Nietzsche gibi o da "ebedi tekerrür"den söz eder; kaynağa geri dönüş, ona göre *dişi ilke*'nin egemen olmasıdır... Ama onu yeryüzüne bağlayan tek şey edebiyattır. Kelimenin tam anlamıyla bir Aydınlanma düşünürü, bir Ansiklopedist, bir erüdit olan Caraco'nun "karanlık nihilizmi"nin ürünü olan kesinlikle karanlık, karamsar, insandan kaçan kitapları, hiçbir umuda, hiçbir pozitifliğe yer vermez. Her türden ırkçılığın ve fanatizmin yükselişine tanık olduğundan, her türden hümanizmanın imkânsızlığını açıkça belirttiğinden dayanması güç, okunması güç –ama mükemmel bir dilde yazılmış– bu kitaplar, özellikle de "Kaos'un Kutsal Kitabı", felsefeden ziyade bir ahlak ve tarih kitabıdır; çağdaş dünyanın karanlık ve umutsuz, aynı zamanda peygamberce bir teşhisi, mutlak sonun kesin çağrısı olarak okunabilir.

En sonuncu ve en radikal ahlakçının, öfkeli beddualarla dolu, kısa fragmanlardan oluşan bu kitabı, bir tür kutsal kitap, kıyamet deyişi olarak okunabilir; ama daha ürkütücü, çünkü gerçekçidir –çünkü zamandışı bir yerden konuşur Caraco. Kendini herkesin, her şeyin, politikanın, çıkarın, zamanın dışına yerleştiren, başka bir yerden konuşan biri...

Bu sesin karşılık bulmadığını söylemek için henüz erken. Aykırı, irkiltici seslerin reddedildiğini, yok sayıldığını biliyoruz; Caraco'nun sesi de bize insan denen canlının doğa karşısındaki fuzuli varlığını, yokluğunun doğayı hiç "ilgilendirmeyeceğini", belki de "rahatlatacağını" hatırlatan, haddimizi bilmeye, boyumuzun ölçüsüyle davranmaya davet eden ender metinlerden... İnsan, (büyük ya da küçük harfli) tanrı olmasa da edebini takınabilir, takınmalı... Az sayıda kişinin okuduğu metinlerde edep duygusu, insanlık kadar eski ve ezoterik bir bilgi hep saklıdır; "Kaos'un Kutsal Kitabı" da bunlardan biri...

"İyi okumalar"...

Işık Ergüden

Ölüme doğru gidiyoruz, tıpkı okun hedefe doğru gitmesi gibi, asla ıskalamayacağımız da kesin, ölüm bizim tek kesinliğimiz, tek gerçeğimiz, öleceğimizi daima biliyoruz, herhangi bir zamanda, herhangi bir yerde, biçiminin bir önemi yok. Çünkü ebedi yaşam bir anlamsızlıktır, ebediyet hayat değildir, ölüm özlem duyduğumuz istirahattır, hayat ve ölüm birbirine bağlıdır, başka şey talep edenler imkânsızı isterler ve tek elde edecekleri, ödülleri ise duman olup gitmek olacaktır. Bizler, sözcüklerle yetinemeyenler, yok olmaya razıyız ve rıza göstermekte de haklıyız, doğmayı biz seçmedik ve bize verilmekten çok dayatılmış olan bu yaşama, kaygı ve acı dolu, neşesi sorunsallı ya da kötü bu yaşama hiçbir yerde katlanamadığımız için kendimizi mutlu addediyoruz. Bir insanın mutlu olması neyi kanıtlar? Mutluluk türe özgü bir durumdur, bizse cinsin yasalarına bakıyoruz yalnızca, bu yasalardan yola çıkarak düşünüyoruz, bu yasalar üzerine kafa yoruyor ve bu yasaları derinleştiriyoruz, mucize arayanları küçümsüyoruz, sonsuz mutluluğuna düşkün değiliz, bizim gerçekliğimiz bize yeter, türümüzün üstünlüğü başka yeri kapsamaz.

Her birimiz tek başımıza ölüyoruz ve bütünüyle ölüyoruz; bu iki hakikati çoğu kişi reddeder, çünkü çoğu insan yaşadığı süre boyunca uyuklar ve yok olacağı anda uyanmaktan çekinir. Yalnızlık, ölümün okullarından biridir, çoğunluk asla bu okula giremez, bütünlük başka bir yerde elde edilemez, aynı zamanda yalnızlığın da ödülüdür bütünlük. İnsanları birbirinden ayırt etmek gerekirse, insanlar üç takıma ayrılır: Uyurgezerler, ki bunlar sürüyledir; aklı başında ve duyarlı olanlar iki düzlemde yaşarlar ve kendilerinde neyin eksik olduğunu bilerek, hiç bulamadıkları şeyi aramaya çalışırlar; tinsel insanlar iki kez doğmuşlardır, tek başlarına ölmek ve bütünüyle ölmek için düzenli adımlarla ölüme doğru yürürler, ölüm ânını, yerini ve tarzını tesadüfen de olsa seçemedikleri durumda, gündelik işleri küçümsediklerini belirtmenin tek yoludur bu onlar için. Uyurgezerler putperesttir; aklı başında ve duyarlı olanlar mümindir; iki kez doğmuş tinseller, uyurgezerlerin hayal edemedikleri, ötekilerin ise tahayyül bile edemediği şeye taparlar tinde, çünkü onlar kâmil insanlardır, dolayısıyla zaten elde etmiş oldukları şeyi ne aramaya kalkışırlar ne de ona taparlar, çünkü kendileri odur zaten.

İçinde yaşadığımız şehirler ölümün okullarıdır, çünkü gayri insanidirler. Bu şehirlerin her biri uğultunun ve leş kokunun kesiştiği kavşaklar halini almıştır, her biri binalardan oluşan bir kaos olmuştur, bu şehirlerin içine milyonlarcamız yığılarak, yaşama nedenimizi yitirmekteyiz. Biz çaresiz bahtsızlar, kendimizi saçmalık labirentine iyi kötü girmiş hissediyoruz ve buradan ancak ölümüz çıkacak, çünkü bizim yazgımız daima çoğalmakta, tek amacımız da sayısızca ölmekte. İçinde yaşadığımız şehirler, çarkın her dönüşünde birbiri ardına hissettirmeden ilerliyor, birbirleriyle kaynaşma özlemiyle yanıp tutuşarak; bu yürüyüş mutlak kaosa doğru, uğultu ve leş kokusu içinde. Çarkın her dönüşünde arazi fiyatları artıyor, boş alanı yutan labirentin içinde plasman geliri şehir duvarlarını günden güne yükseltiyor. Paranın para getirmesi ve içinde yaşadığımız şehirlerin ilerlemesi şart olduğundan, her kuşağın evlerinin iki misli yükselmesi ve iki günde bir suların kesilmesi de meşrudur. Mimarların tek özlemi, bize hazırladıkları kaderden kaçıp kırda yaşamaya gitmektir.

Dünya, Büyük Keşifler öncesi gibi, yine kapandı, 1914 yılı ikinci Ortaçağ'ın gelişine işaret ediyor, kendimizi yeniden Gnostiklerin tür hapishanesi dedikleri şeyin içinde, asla içinden çıkamayacağımız sonlu evrende buluyoruz. Dört yüzyıl boyunca sayısız Avrupalıya nasip olmuş iyimserliğin sonucu bu; Kader Tarih'e geri dönüyor ve birden bire nereye doğru yol aldığımızı, başımıza gelenin nedenini soruyoruz kendimize, giderek daha insani bir yaşama eşlik edecek sınırsız bir ilerlemeye babalarımızın duyduğu boş güven demek ki uçup gitti: Çemberin içinde dönüp duruyoruz, kendi eserlerimizi bile tahayyül edemiyoruz. Demek ki eserlerimiz bizi aştı geçti, insanın dönüştürdüğü dünya bir kez daha insan zekâsından kaçıyor, hiç olmadığı kadar ölümün gölgesinde inşa ediyoruz binalarımızı, ölüme bizim şatafatımız miras kalacak, çıplak olma vakti yaklaşıyor, geleneklerimiz giysiler gibi birbiri ardına üzerimizden düşerek bizi çıplak bırakacaklar, ancak o zaman yargılanacağız, dışımız çıplak içimiz boş, ayaklarımızın altında uçurum, başlarımızın üzerinde kaos.

İnsanlar hem özgürdür hem bağlı, arzu ettiklerinden daha özgür, fark ettiklerinden daha bağlıdırlar, çünkü faniler kitlesi uyurgezerlerden ibarettir ve onların uykudan uyanması asla düzenin çıkarına değildir, yönetilemez olurlar çünkü o zaman. Düzen insanların dostu değildir, onları keyfince yönetmekle yetinir, ender olarak uygarlaştırmaya, daha da ender olarak insanileştirmeye çalışır. Düzen şaşmaz olmadığından, onun hatalarını günün birinde telafi edecek olan şey savaştır, ve düzen bu hataları iyice artırdığı için savaşa gidiyoruz; savaş ile istikbal birbirinden ayrılmaz gibiler. Tek kesinlik şudur: Ölüm, tek kelimeyle, her şeyin anlamıdır, insan ölüm karşısında sıradan bir şeydir yalnızca, halklar da aynı; Tarih bir tutkudur, azaptır, kurbanları sürüyledir, içinde yaşadığımız dünya cehennemdir, hiçliğin ılımlılaştırdığı bir cehennem. Bu cehennemde, kendini tanımayı reddeden insan kendini feda etmeyi tercih eder, o çok kalabalık hayvan türleri gibi, çekirge sürüleri, fare orduları gibi feda etmeyi tercih eder, içinde yaşadığı dünyayı yeniden düşünmektense yok olmanın daha yüce olduğunu, sayılamayacak kadar çoklukla yok olmanın yüceliğini hayal eder.

Gençliğimiz kendini mahkûm edilmiş hissediyor, bu nedenle üniversiteler kaynıyor, gençlik haklı, biz haksızız, ona yeni bir savaş hazırlıyoruz. Düzen ve savaş birbirine bağlı, ahlakımız bunun gayet iyi farkında, büyük ahlakçıların öğretisine bakmak yeter: Tek kesinlik bu, müebbet barış durumunu hayal bile edemiyoruz, düzen buna katlanamaz. Gençliğimiz düzen ile savaşın uyuştuğu bu ilişkiyi kavradı, bizim değerlerimiz ile kendi bahtsızlıkları arasındaki bağlantıyı anladı, bu artık karşı konulmaz bir keşif. Ama asıl paradoks, gençliğimizin haklıyken haksız olması, çünkü tekbiçimliliğin tehdidi altındaki bu evrende halklar birbirlerinin çağdaşı değil; gençliğin kendini feda etmeye hazır olduğu yeterince ulus var hâlâ. Gençlerimiz bu dünyada barış ilan etmenin dünyanın sizi dinlemesine yeteceğini mi sanıyorlar? Biz Cehennemdeyiz ve lanetli olmaktan, sürekli acı çekmekten başka tercihimiz yok, bir de bu azaptan sorumlu şeytanlar var.

Yüzyıl ölümün yüzyılı, ölüm bizzat bize dönük, her bir insanın kırk kez öldürülmesine yetecek kadar imkâna sahibiz, silahlarımızla ne yapacağımızı şimdiden bilemiyoruz, binalar artık bize yetmiyor, dağları oymaya başladık bile, ölüm araçlarımız toprağın derinliklerine yığılıyor. Bizim ökümenimiz sanki askeri cephanelik, on milyonlarca insan savaş için çalışıyor, ahlak ile çıkarın ittifak yaptığı bu çözüm yolunu bozmayı artık hayal bile etmiyoruz, gençliğimiz paradoksun bedelini yarın ödeyecek, o bunu hissedip isyan ediyor, bizse ona mucize vaat edemiyoruz, yavan söylevler çekmeye bile cesaret edemiyoruz, çoktan mahkûm edildiğini ve devrimlerle nasibinin değişmeyeceğinin farkındayız. Çok geç artık, Tarih durmuyor, bizi sürüklüyor, eğik düzlemlerinden [ya da tasarılarının eğiliminden] herhangi bir yavaşlama bekleyemeyiz, gezegen çapında felakete doğru gidiyoruz ve evren, düzenden kaçmak için bu felaketi arzulayan, giderek de daha çok arzulayacak insanlarla dolu; giderek saçmalaşan bir düzen çünkü bu ve ancak tutarlılığın, dolayısıyla insanın insanlığının zararına varlığını sürdürebiliyor.

Ölüm için yaşıyor, ölüm için seviyoruz, ölüm için doğurup çalışıyoruz, işlerimiz ve günlerimiz artık ölümün gölgesinde birbirini izliyor, uyduğumuz disiplin, koruduğumuz değerler ve yaptığımız projeler, hepsi tek bir sona karşılık veriyor: Ölüm. Ölüm bizi olgunlaşınca toplayacak, biz ölüm için olgunlaşıyoruz ve küle dönmüş bu ökümen üzerinde olsa olsa bir avuç olacak torunlarımız bizim taptığımız her şeyi yakarak bize lanet okumaya devam edecekler. Biz yapmacık figürler kisvesi altındaki ölüme tapıyoruz ama onun ölüm olduğunu bilmiyoruz, bizim savaşlarımız övdüğümüz şeye kurban verme savaşı, ölümün şerefine kendimizi feda ediyoruz, bizim ahlakımız bir ölüm okulu, değer verdiğimiz erdemler ise ölümün erdemleri yalnızca. Bunun dışına çıkamayız, dünyanın düzenini değiştiremeyiz, bizi parçalayıp dağıtan şeye dayanmaya, bizi ezen şeyi sırtımızda taşımaya mahkûmuz, bize kalan tek şey, -kendimiz de ölmeden önce ve sonuncu ölüler biz olmadan- ya yok olup gitmek ya da öldürmek; yüksek sesle söylüyorum, üçüncü bir yol imkânsızdır.

İçimizde taşıdığımız cehennem, şehirlerimizin cehennemine karşılık geliyor, şehirlerimiz zihniyetlerimizin ölçüsü, ölüm istenci yaşama coşkusuna öncülük ediyor ve hangisinin bize esin kaynağı olduğunu ayırt edemiyoruz, tekrarlanıp duran işlere koşturuyor ve doruklara yükselmekle övünüyoruz, ölçüsüzlüğün elinde esiriz ve düşünüp taşınmadan sürekli binalar inşa ediyoruz. Dünya bir süre sonra yalnızca bir şantiye olacak. Burada, beyazkarıncalar gibi, milyarlarca kör, uğultunun ve leş kokusunun içinde otomatlar gibi didinip duracaktır soluksuz kalana dek. Günün birinde, deli gibi uyanıp, bıkıp usanmadan birbirlerini boğazlamaya koyulacaklar. İçine gömüldüğümüz bu evrende delilik, yabancılaşmış insanın, cinli insanın, imkânlarının gerisinde kalmış ve eserlerinin kölesi olmuş insanın kendiliğindenliğinin alacağı biçimdir. Delilik artık elli katlı konutlarımızın altında kuluçkaya yatıyor. Deliliğin kökünü kazıma yönündeki aciliyetimize rağmen, yeni tanrı odur, ona bir tür ibadette bulunsak bile yatıştıramayız onu: Ölümümüzdür o; hiç durmadan her şeyi talep eder.

Asıl tanrılarımızın kimler olduğu öğrenilmek isteniyorsa, bizi asla ilkelerimize göre değil eserlerimize göre değerlendirmek gerekir. O zaman cevap vermek zor olmaz ve söylemekten ve hatta düşünmekten kaçındığımız şey söylenebilir: –Onlar deliliğe ve ölüme tapıyorlardı–. Aslında, başka hiçbir şeye taptığımız yok, ama buna her zaman ikna olamayız, çünkü delilik ve ölüm, vahyedilmiş dinlerin nihai tamamlanışıdır ve çünkü bu dinler en başta da Hıristiyan imanı delilik ile ölümü fiilen kapsamaktadır. Biz deliliği ve ölümü sunakların üzerine yerleştirdik, hem çılgınlığı hem de Yüce Tanrı'nın can çekiştiğini söylüyorsak artık ne kalır geriye sorarım size? Paradoksun bedelini ödemek kalır ve bunun ödeneceğini öngörüyorum, vaktiyle oynadığımız fikirler şimdi insanlarla oynamaya başlıyor ve insanlar ölçüsüzce tüketecekler kendilerini. Hiçbir şeyden kaçamayacağız ve hiçbir şey bize artık lütufta bulunmayacak, sürdürdüğümüz düzen asla iyileşmeyecek, delilik ve ölüm bu düzenin temelleri olarak kalıyor, düzen onlara bağlı ve sağlıklı bir şekilde değişemeyeceğinden, biz istemesek de destekleyen şey öldürecek düzeni.

Fikirler insanlardan daha canlı olduğundan, fikirlerle yaşar insanlar ve onlar için ölürler gıklarını çıkarmadan. Oysa, tüm fikirlerimiz katildir, hiçbir fikir nesnelliğin, ölçünün ve tutarlılığın yasasına uymaz, ve bizler, bu fikirleri sürdüren bizler, otomatlar gibi yürürüz ölüme. Önce gençlerimiz ölecek, onlar kendilerinin ritüel kurban olduklarını biliyorlar, onlar evreni anlamdan yoksun diye yargılıyorlar, onları onaylamazlık edemeyiz, giderek daha fazla kötü niyetli oluyoruz ve cevap verirken tökezliyoruz. Artık ne diyebiliriz ki onlara? Diyalog imkânsız, çünkü onlar haklılar ve onlar da delilerle, sersemlerle ve yalancılarla aynı yazgının içine kapatılmışlar. Yeni Vahiy bize ne kadar gerekli gelirse gelsin, öncelikle skandalın patlak vermesi gerek, canice fikirlerimizin kötücüllüklerini ortaya sererek çılgınlıklarını tüketmeleri gerek, biz felaketi es geçecek değiliz, felaket düzenin içinde ve biz de onun suç ortaklarıyız, felaketi reforma tercih ediyoruz, dünyayı yeniden düşünmektense kendimizi feda etmeyi tercih ediyoruz; bu dünyayı ancak harabelerin ortasında yeniden düşüneceğiz.

Yok olup gidecek olan için bir ölüm ezgisidir benim söylediğim ve beş para etmez naiplerimiz karşısında, kafalarına ayin başlığı geçirmiş düzenbazlarımız karşısında ve çoğu olgunluğa bile erişmemiş bilginlerimiz karşısında, ben, bir münzevi, meçhul biri, kendi kuşağımın kâhini, yakılmak yerine sessizliğe canlı canlı kapanmış ben, yarın insanların koro halinde terennüm edecekleri bu silinmez sözleri ben söylüyorum. Tek tesellim, bir dahaki sefere bu naiplerin, düzenbaz ve bilginlerin de bizimle birlikte ölecekleri, bu melunların felaketten kaçıp sığınabilecekleri bir yeraltı olmayacak, okyanusta onları kabul edebilecek ada kalmayacak, onları yutacak çöl de kalmayacak; onları, hazinelerini ve ailelerini. Karanlıkların içine hep birlikte geri dönüşsüzce yuvarlanacağız ve gölgeler kuyusu kabul edecek bizi; bizi ve saçma tanrılarımızı, bizi ve cani değerlerimizi, bizi ve gülünç türlerimizi. Ancak o zaman, yalnızca o zaman adalet yerini bulacak ve bizi hiçbir gerekçeyle taklit edilmemesi gereken bir model olarak anımsayacaklar, biz yükselen kuşaklar için uyarı olacağız ve gelip metropollerimizin çirkin kalıntılarını –düzenin yarattığı bu kaos evlatlarını!– seyredecekler.

Ustalarımız bizim daima düşmanlarımız oldular ve şimdi ustalarımız her zamankinden çok yanılgı içindeler, çünkü bizim bu kadar kalabalık olmamız onların hatası; yüzyıllardır ve hatta binlerce yıldır işe koşabilecekleri ve ölüme sürükleyebilecekleri astlarının çoğalmasını istiyorlar. Dünyanın parçalandığı ve insanların toprak sıkıntısı çektiği günümüzde, doğan bu milyarların ihtiyaçlarını karşılamak bahanesiyle, onların düşü elli katlı evler inşa etmek ve ökümen'i sanayileştirmek, çünkü onlara –kendi iddialarına rağmen– her zaman ve her zaman daha fazla canlı gerekiyor. İçinde tükendiğimiz Cehennemi sistemli biçimde örgütlüyorlar, düşünmemizi engellemek için bize aptalca gösteriler öneriyorlar, duyarlılığımızı barbarlaştıran ve idrak gücümüzün sonunda yok olup gideceği gösteriler; hiçbir şatafattan kaçınmadan ve kendi manyaklıklarına yön vererek bu oyunları kutsayacaklar. Bizans sirkine geri dönüyor ve gerçek sorunlarımızı unutuyoruz, ama o sorunlar bizi unutmuyor, yarın tekrar karşımıza çıkacaklar ve biz şimdiden biliyoruz, bu sorunlar çözümsüz kaldığı sürece savaşa gideceğiz.

Biz ne zaman korksak, bütün bu uyuşuk halimize rağmen gazeteciler kalkıp kaygılarımızı dağıtmaya çalışırlar; onların vaatlerinden bir Düzenbazlık Antolojisi yapabiliriz. Günün birinde kutupların suyunu içeceğiz, buzullar ihtiyaçlarımızı karşılayacak; günün birinde elimizi attığımız her şey leziz yiyeceklere dönüşecek; günün birinde atıklar, okyanusların dibindeki kırık çizgilerine yığıldıktan sonra toprağın derinlerine gömülecekler; günün birinde yaşamak için çalışmak zorunda kalmayacağız ve vaktimizi eğlenerek geçireceğiz; günün birinde gezegenleri birbiri ardına kolonileştireceğiz. Ayakta uyutan bu masalları, insan türünün dörtte üçü köpeklerimizden ve kedilerimizden bile daha berbat koşullarda yaşarken yayımlıyorlar; hem de sınırsız bolluk vaat edilen en kötü durumdaki dörtte birlik nüfusun kendi aşağılık durumlarından çıkma umudu yokken ve bu mucizelerin geçerliliğinden kuşku duyacak gerekçesi varken yapıyorlar bunu. Çünkü, sonun, yerkürenin yüzeyine dalga dalga ve şimşek hızında yayılması için, mutlak dehşetten hayatta kalanların kadim yoksulluğun sultası altında acılar ve sıkıntılar çekerek sürünmesi için tek bir savaş yeterlidir.

Bir Tanrı varsa eğer kaos ve ölüm de O'nun sanları arasında yer alacaktır, eğer Tanrı yoksa, bu da aynı anlama gelir, o zaman kaos ve ölüm kuşaklar tükenene dek birbirlerine yeter. İstediğimiz kadar günlük yakalım, belirsizliğe ve çürümeye mahkûmuz, neye taparsak tapalım, kurtuluş yok, iyilerle kötülerin yazgısı aynı, azizleri de canavarları da aynı uçurum kucaklıyor, adil olma ve adaletsizlik fikri, görgü kuralları gereği bağlı kaldığımız bir sayıklamadan başka bir şey olmadı hiç. Aslında, dinsel ve ahlaki fikirlerin kaynağı insandadır, bunu insanın dışında aramak anlamsızlıktır, insan metafizik bir hayvandır ve evrenin yalnızca kendi için varolmasını ister, ama evren insanı bilmez, farkında değildir ve insan bu tanımazdan gelmeye teselli bulmak için uzamı tanrılarla, kendi imgesinden yarattığı tanrılarla doldurur. Böylece, içi boş gerekçelere tutunarak yaşamayı başarırız, ama bu gayet hoş ve teselli edici gerekçeler, bizler gözlerimizi –kuşatması ve tehdidi altında yaşadığımız– ölüme ve kaosa açtığımızda hiçliğe düşerler. İman, boş şeylerden biridir ve bu dünyanın doğası üzerine insanı aldatma sanatıdır.

Çünkü bu dünyanın doğasında mutlak ilgisizlik vardır ve bu dünyanın doğasına benzemek filozofun görevidir –ama elbette vazgeçemeyeceği insan olmayı sürdürerek: Tutarlılığın, ölçülülüğün ve nesnelliğin bedeli budur. Bütün sorunlar nesnellik, ölçü ve tutarlılıkla çözümlenir, ama çoğu insan bunu yapamadığından bütün sorunlar çözümsüz kalıyor; salaklıkları ve delilikleri nedeniyle hak ettikleri felaket alçakların eğitileceği tek okuldur. Uyurgezerleri kâhin yapamayacağımız gibi bu doğuştan körlere de ışığı sevdiremeyiz, düzenin yasası yitik kitlenin kurtarılamayacağı yönündedir ve bu kitle, sürüyle çoğalarak ve bıkıp usanmadan sayısız kurban vererek soluksuz kalana dek üremeyi kendi yitiminin tesellisi kabul ediyor. Bizi bekleyen şeyi hayal meyal seçiyoruz ve davranışımızı gözlerimizle gördüğümüz ve öğrendiğimiz şeye göre düzenliyoruz, ama ölümlülerin çoğunun hiçbir şeyi fark etmediğini ve kendi düşlerinden ancak umutsuzluğa düşmek için çıktıklarını hissediyoruz; onların tek yasası ancak işitmedikleri şeye tabi olmaktır.

Duaların ve büyülerin vakti geçti; başımıza ne gelirse gelsin ibadet vakti geçti. Dinlerimiz artık hiç işimize yaramıyor, müminlerin de varlık nedeni kalmadı, çünkü dinler bize gerçekliğimizi yitirtiyor, müminlerse dünyayı tekrar düşünmeyecekler: Oysa, içinde yaşadığımız dünyayı yeniden düşünmezsek burada üç kuşak daha varlığını sürdüremeyecek, üç kuşak daha gerekliğini yitirmemeli. Artık kendimizi yargılama imkânlarımız var, vahyedilmiş sistemlerimiz bunlara baskın çıkamaz, düşünce zamanı müjdeleniyor, meditasyon vakti başlıyor. Aslında, yitik kitleyi müminler oluşturuyor, müminler geleceğimiz ile kendimiz arasındaki fazlalıktır, bu yüzden ölüm onlara ödül olacak, bundan daha adili olamaz. Körlerin bizi yönetmesi, hem de kör diye onurlandırılmaları doğru değil: Devlet başkanlarının kendi batıl inançlarını bir unvan haline getirmeleri ve bir ibadetin törenlerini bundan böyle kendi varlıklarıyla onurlandırmaları meşru değildir. Yaşadığımız yüzyılda insan adına layık biri hiçbir şeye inanmaz ve bunu da övünç kaynağı yapar.

Yeni bir Vahye ihtiyacımız var, bu arada, öncekiler hükümsüz kaldı, hatta daha kötüsü, kargaşanın kaynağı bunlar. Bütün ahlaki otoritelerin desteğiyle ölüme gidiyoruz. Tüm dinsel otoritelerin onayı ve cezalandırmasıyla evrensel ölüme doğru gidiyoruz, hiçbir şey bunu engelleyemez, geleneklerimiz bizim ölüme yönelmemizi son derece onaylıyorlar, çıkarlarımızla denk olan değerlerimiz de bizi aynı yöne itiyor, bundan daha uyumlu bir onay asla görülmedi. Yeryüzü, kurban edilen insanların sunağı oldu; başı dönen, serseme dönmüş insanlık kendini feda etmek için bu sunağa çıkarken, düzenbazlığı duyuran bir avuç insanı ayakları altında çiğniyorlar. Çok geç olduğunun farkındayız artık, ve bu dünyadaki her fedakârlığın bir düzenbazlık olduğunu biliyoruz, hem de en dikkate değer düzenbazlık, ama bunu tam yok olacakken öğrendik. Yarın hayatta kalan insanları Yeni Vahiy kendini feda etmenin saçmalığı üzerine aydınlatacak, şimdiki kuşak çoktan mahkûm edildi, geri dönüşü yok, insan kıyımlarının sunağından dumanlar tütüyor ve türümüz bu dumanları besleyecek, hem de aşk çığlıklarıyla besleyecek, içinde bulunduğu durumdan, gayri insani bu halinden kaçma umuduyla besleyecek.

İman artık insanları kurtaramaz, ne kurtarması! Onları ölüme sürükler, iman oburluktan ve zinadan başka bir şey değildir, ama oburluk ve zina bize düşünmeyi öğretemez. Çünkü artık kendini adamanın bir önemi yok, işin kolayı olur bu; artık haç taşımanın bir önemi yok, bu çok basit olur; böyle birini taklit etmenin, hatta takip etmenin de hiç önemi yok, bu ancak bir kaçış olabilir: Artık dünyayı yeniden düşünme zamanı, gerçekliğimizi arşınlamamız, ölçüp biçmemiz ve yeni temeller atmamız gerek, bu görevler diğerlerinin önüne geçiyor. Oysa, bu görevler çoğu insanın uzağında kalır, dolayısıyla insanların çoğunluğu, bunları yerine getiremediğinden suçlu olacaktır, suçlu ve cezalı; başlarına geleni anlamayacaklar bile. Yitik kitle kaosun eseridir, o kaostur ve kaosa geri döner, bu kitlenin ölümüne ağlayacak değiliz, çünkü o gölgeler ordusudur ve kavruk kalmış, gelişememiş gölgelerin ancak ikircilliğin bağrında sahte bir yaşamı olabilir, hepsi bu: Dinler bu gölgeler için yapılmıştır, onların iğrençliklerine, aşağılanmışlıklarına tesellidir dinler, ama onlar bu iğrençliği sürdürmeye devam ediyorlar.

Gelecek kuşakların hangi tanrılara tapacağını bilmiyoruz; bizim aramızda kaosun ve ölümün Babası olmuş Gökteki Peder'e ayırdığımız yeri dişil ilkenin alacağı bir düzenin kurulacağına inanıyoruz. Meryem'in yükselişini onaylıyoruz: Dört İncil'de de bir hiç olan Meryem, sonunda Göğe çıkarak, iki bin yılın sonunda hakimiyeti eline alır; o, dirilen Magna Mater'dir ve İsa yalnızca onun bir eklentisidir, ama Meryem'de de kendisinin bir yarısı daima eksiktir. Gelecek yüzyıllarda Tanrıça bütünlüğüne yeniden kavuşacaktır, çünkü onun Bakire ve Anne olması yetmez, aynı zamanda Fahişe de olması ve bütünselliğin tamamlayıcısı olan Magdalena figürünü kapsaması gerekir. O zaman ve yalnızca o zaman, Gökyüzüyle Yeryüzünün evliliğini kutlayabiliriz, o zaman ve yalnızca o zaman kurban etme fikrinden vazgeçeriz, o zaman ve yalnızca o zaman barış kalıcı olur ve dişil ilke dünyanın mutlak hakimi olur –tıpkı Tarih'ten önce olduğu gibi, o zaman ve yalnızca o zaman hareketsizliğin hüküm sürmesi için hareket durur, o zaman ve yalnızca o zaman merkez yeniden ele geçirilmiş ve uzam da bu merkezden yola çıkarak örgütlenmiş olur.

Ama daha önce hiçbir şey çözülemez, çünkü ölçüsüzlük egemen olmadan ve skandal patlamadan ilke değiştiremeyiz, iyi niyet geleceğin reddettiği ve bizim gerçekliğimizi tüketerek varlığını sürdüren bir düzeni korumaya yetmez; bu, ölüm düzenidir ve mirası kaosa kalacaktır. Felaketten kaçamayız, keza bu felaketin kusursuz mantığından da kaçamayız, onun kimileri öngörülebilir kimileri öngörülemez evrelerinin tek tek akışına katlanmaya mahkûmuz, bizi sürükleyen hareketi durdurmayacağız: Erkekler döllemeye devam edecek, kadınlar doğurmaya; ve yitik kitleyi beslemek için her şey kullanılacak, gelecek ipotek altına alınacak. Şu anki insanlığın yalnızca küçücük bir parçası olacak soydaşlarımız, güzelliği bir anıdan başka bir şey olmayan talan edilmiş bir dünyayı miras alacaklar, bunu onarmak yüzyılları bulacak, doğumu sınırlandıracaklar ki toprak dinlensin, sular temizlensin, bu ökümen'i zorla kirletmeye ya da ökümen'in yasalarından tanrılar aramaya niyetlenmeyeceklerdir, bu gerçekliği aşkınlığın yanılsamasına kurban etmeyeceklerdir, Yeryüzü'ne sadık kalacaklar ve Gökyüzü'nü onu onaylamaya mecbur edeceklerdir.

İşte bu nedenle ölüme yürüyoruz, sığınacak bir yer bulma umudumuz yok, deliyiz ve meczubuz, Tarih bizi bağışlamıyor, bizi Kader'in ellerine teslim ediyor –bizim yüzümüzden gücü giderek artan Kader'in. Artık çok geç, tek kesinlik bu, paramparçayız ve bir sentez tasarlamak bile elimizden gelmiyor, kendimizi tahayyül edemiyoruz, kendi sorumluluğumuzu üstlenemiyoruz, kendimizden kaçarak kendimizi arıyoruz ve bu kaçışın içinde kendi tutarlılığımızdan kaçış sanatını buluyoruz. Artık hiç durmayan hareket bizi parçalara ayırıyor, dağıtıyor ve biz zevkle bu duruma rıza gösteriyoruz, üzülmüş gibi yaptığımız şeyi alttan alta onaylıyoruz, en despotik düzenin içine sızmış bu kaos bize zevk veriyor, amaçlarımızın hilafına, özgürlüklerimizi ölümden alıyoruz. İnsanlık, maruz kalacağı şeyi bütünüyle ister, sahip olduğu şeydense feragat eder; biz onu kendini yalanlamaya mecbur etmeyeceğiz, fark ettiği birazcık şeyi de anlamayı reddediyor, kendisini uyaranlardan tiksiniyor, sivil ve dini iktidarın fikir birliğiyle sessizliğe mahkûm ediliyor bu uyaranlar, onlar sağırları harekete geçirerek körleri aldatan bir avuç insandır.

Tutarsızlık özgürlüğü diğer özgürlüklerin yerini aldı, bundan da vazgeçmeyeceğiz, sanat bunu açıklıyor, edebiyat buna gönderme yapıyor, sadece bunlar mı, bilim tutarsızlığı itiraf ediyor, en büyük bilginler bile sentez fikrinden vazgeçiyorlar. Oysa, sentez fikri bir yana bırakıldığında tutarlılık imkânsız olur ve Hümanizma da boş bir laftan başka bir şey olmaz; ölçülülük artık uzun süredir moda değil, kimse ölçülülüğü korumayı düşünmüyor, ama onunla birlikte Hümanizma ikinci öğesinden de mahrum kalmış oluyor; üçüncü kavram olan nesnellik karşısında gereken mesafeye sahip değiliz ve hiç olmadığı kadar nesnel olan bilimlerden çıkan derse rağmen bugünün insanları arasında öznelliğin zaferi de bir başka paradokstur. İşte bu yüzden bizim gerçekliğimizin simgesi labirenttir, çünkü bize zamanın özetini veren şey labirent imgesidir, labirent sürüdür, artık kendimizle buluşamayız, ortak paydamız yoktur artık, biz gerçekdışıyız ve gerçekdışı olmayı onaylıyoruz. Ortaklık sorun olmasaydı iletişim sözcüğü hiç moda olur muydu? Aslında, biz bir yığın yalnızız, yine de karmakarışık bir halde yuvarlanıyoruz, bizi birbirimize katarak tek başımıza bırakmaya devam eden şeyin kurbanıyız.

Ancak öfkemiz yardım ederse yanlıştan çıkarız, ama geri döndüğümüzde yeniden yanlışın içine düşeriz; umutsuzluğa ve büyük öfkeye kapılmadan doğruya gidemediğimizden sahicilikten söz ediyoruz, hâlâ yalan söylediğimizi itiraf etmemek için. İki düzlemde yalan söylemeyi başardık ve nesnelliğin kendi haklarını koruduğuna kendimizi ikna etmek için bunları karşı karşıya getiriyoruz; hatta düzlem değiştirme anı geldiğinde diyalektikten bile söz ediyoruz, çabamızın püf noktası bizi harekete geçirmek yerine ajite etmesidir ve karşılaştırma yapmak yerine bizi bundan kurtarmasıdır. Böylece kapalı bir küre içinde kaynayıp coşuyoruz, kendimizi gösteriye veriyoruz, boş laflar zafer kazanıyor her seferinde, ama bu küreyi taşıyan mukadderat halini almış ve bizim giderek daha az belirleyebildiğimiz bir Tarih'tir; yaptığımız işlerin, biz istemesek de kesin bir itilim kazandırdığı ama fikirlerimizin hakim olamadığı bir kasırga. Artık kendimizi tahayyül edemiyoruz, kendi sorumluluğumuzu üstlenemiyoruz ve hoşumuza giden bir durumun içine gömülüyoruz, bizi ancak bir felaket çıkarabilir bunun içinden, kendi gerçekliğimiz karşısında erkekliğimizi yitiriyoruz, yazgı karşısında kadınız.

Entelektüellerimizin tek bildiği oyun oynamak, insancılarımızın tek bildiği de yalan söylemek, hiçbiri dünyayı yeniden düşünmek üzerine kafa yormuyor, hiçbiri bize gerçekliği ölçüp biçme imkânı vermiyor, hepsi de kariyer peşinde; görgü kurallarını asla incitmeden birbirlerinin gözlerini oyma sanatındaki ustalıkları hayranlık verici! Giderek daha tutucu oluyoruz, en yıpranmış ve en utanç verici köhnelikteki düşünceleri sürdürmeyi başarıyoruz, bizim devrimlerimiz yalnızca laftadır, şeyleri yeniden şekillendirdiğimiz yanılsamasını edinmemiz için sözcükleri değiştirmemiz yeter, her şeyden ve kendimizden korkuyoruz, cesaretin ötesine geçerek cesaretin içini boşaltmanın ve deliliği ifrata vardırarak delilikle uğraşmanın yolunu buluruz, hiçbir şeye karşı çıkmıyoruz ve her şeyin düşük yapmasına, başarısız kalmasına yol açıyoruz, güçsüzlüğe bağlı ölçüsüzlüğün zaferi bu. Bunlarla birlikte ölüme yürüyoruz; tekrar ediyorum, birkaç istisna hariç, herkesi kapsayacak ölüm, onu, Tarihi, sona erdirmekle görevli. Geleneklerimiz bize bu durumu vahyettiğinde tutarlıdırlar, bizse onları gülünç hale getirdiğimizde kötü niyetliyizdir, geleneklerin haber verdiği şeye hiçbir güvence baskın çıkamaz ve hiçbir olasılık bu olacakları önleyemez.

Geleneklerimiz yalan söylememişti, çünkü onlar insaniydi ve bu dünya hakkındaki cehaletlerine rağmen insanı biliyorlardı; bizler, bu dünyayı iyi bilen bizler, hatta giderek daha fazla kötüye kullanacak kadar iyi bilen bizler ise insanı bilmemeye başlıyoruz –imkânımız olmadığından değil, bizi kendimize dair kör eden bir hüner gösterisi nedeniyle. İnsan aşılmış olduğundan, acınacak bir halde ve sefil olmamasına imkân yoktur; ve biz bunu kabul etmek istemiyoruz, bu sefalet bizi rahatsız ediyor, niyetimizi aşıyor, onu kendimizden uzak tutuyoruz, ondan kaçıyoruz, geri püskürtüyoruz, çünkü bizim eserimizin iflasının habercisi bu. Bizim putumuz aşmak; artık tutarlılığı ona feda ediyoruz, ona olan sevgimizden dolayı sentez fikrinden vazgeçiyoruz, değerlerimizi ve yaşama nedenlerimizi birbiri ardına yakacağız, ama put doymak bilmez, sonunda bir insan kıyımına kalkışıp kendimizi sunmak zorunda kalacağız. Umutsuz gençliğimizin yapmayı öğrendiği şeyi yarın milyonlarcamız yapacağız; en büyük eylem somutlaştırma olacak, burada delilik ile bilgelik, yüce bir aşma içerisinde, kendi sentezlerini gerekleştirecekler, böylelikle tek yaşayan ölüm olacak ve düzen simgelerini tek başına kaos üzerine geçirecek.

Kaynağa geri dönüş temel görevdir, insanın işi budur. Bu yüzden, düşünür adına layık ender kimseler, bir metafizik oluşturmak amacıyla ontoloji ve etimolojiyle ilgilenirlerken, modadan kopmamayı dert edinmiş kıt zekâlılar, aşağı bir ayrıntı olan toplumsalı seyrede seyrede yok olup gidiyorlar. Çünkü toplum bir hiçtir, bir biçimdir, içeriği yitik kitleden ibarettir, spermatik uyurgezerlerin dalaşıdır toplum, son derece aşağılık bir şeydir, filozofu hiç ilgilendirmez. Tarih büyük adamların eseridir, seçkinlerin boy ölçüştüğü kapalı alandır, yığınlar gösteriye kabul edilir ve yıkıma sürüklendiklerinde ise ölülerine sineklerden daha fazla değer verilmez. Çağımızın sapmalarından biri Meçhul Asker Mezarı'nı doldurmuş olmasıdır: Bunu yaparak, kaosun doğurduklarına kalkan olan adsız sansızları bozguncuların en kötülerine rehin verdik; kaosun bizim aramızda sunakları var ve bizler de şimdiden orada tapınıyoruz. Sunakların kapıları adsız putlardandır ve kaos bu kapılardan geçerek girer meydana; kapılar açık kalacak ki kaos her şeyi istila edebilsin.

Felaket şart, felaket arzu edilir, felaket meşru, felaket tanrının lütfu, dünya daha ucuza yenilenmez ve eğer dünya yenilenmezse, kendisine mikrop bulaştıran insanlarla birlikte yok olmak zorunda kalacak. İnsanlar evrene cüzam gibi yayıldılar ve çoğaldıkça evrenin doğasını bozuyorlar, çoğalarak tanrılarına hizmet ettiklerini sanıyorlar, tüccarları ve papazları onların doğurganlığını onaylıyor, tüccarlar bu sayede zenginleştikleri için, papazlar ise kendi saygınlıkları artıyor diye onaylıyorlar. Bilginler bize tehlikeyi belirtiyor ama onların sesi neredeyse her zaman boğuluyor, ahlakın ve ticaretin çıkarları bozulmaz bir ittifak oluşturuyor, para ve tinsellik hareketin durmasına tahammül edemezler, tacirler tüketici ister, papazlar aile ister; savaş onları nüfusun azalmasından daha az korkutuyor: Ölüm düzeninin en sağlam destekleri tacirler ve papazlar. İnsanlık bu komployu hatırlamak zorunda; ve facia gündelik yaşamın bir parçası olduğunda, yalnızca kendi yaşamları adına insanlığı kaosa teslim edenleri cezalandırmalıdır.

Sefaletin tek çaresi sefil durumda olanların kısırlaştırılmasıdır, ama ölüm düzeni, tacirlerin ve papazların düzeni bu lafı ağzımıza almamıza bile izin vermiyor. Tacirler ve papazlar zenginleşmek ve tahakküm kurmak isterler, maddi kâr ve manevi itibar isterler, bunları bizim salaklığımız sayesinde elde ediyorlar, çünkü bizim gözümüzün açılması onların ve sefaletin sonu olacaktır. Geleneklerimizin zamanı geçti ve onları savunanların, hırsız ursuz takımının, bize itaat vaaz edenlerin niyeti, bizi öldürmek pahasına da olsa kendi kurumlarını ebedileştirmektir. Onların büyük saygı gösterdikleri şeye hakaret etmek görevdir, çünkü kutsallığa hakaret etmeden değişim kök salamaz, değişmekte ne kadar gecikirsek kötülükleri ve ıstırapları o kadar fazla hissederiz. Şimdi herkese sesleniyorum ve yüzü olmayan bir çokluk oluşturmaya son vererek yitiminden kaçabileceğini söylüyorum yitik kitleye; onun çıkarı artık hayat kaynaklarını kurutmaktadır, bu dünyada yoksul olmaktan başka bir kusur olmadığını anlamalıdır, her yoksul, bir başka yoksul doğurarak sefalete yeni bir rehin verdiği andan itibaren suçlu olur.

Devrimlerimiz birbiri ardına başarısız kaldı ve bu da adildir, hiç kimse işin özüne temas etmeye cesaret edemedi, kendi üzerine geri çekilerek, kaynağın içinde sönen bir geçmişin evrensel mirasçısı olma iddiasında herkes. Aslında eksen değiştirmemiz gerekiyor, bunu felaketten sonra yapacağımız kesin, öncesinde aynı yanılgılı gidişatı tekrarlayacağız ve hep yeniden aşacağımız yolda bir adım bile ilerleyemeyeceğiz. Günün birinde ailenin statüsünü tepeden tırnağa değiştireceğiz, çünkü tüm ahlakçıların övgü düzdüğü geleneksel aileler kalabalık nüfusludur. Bu ahlakçıların sözünü senet kabul ediyoruz ve üreme suç olduğundan, günün birinde, ailenin statüsünü altüst ederek bu suça karşı çok sert davranacağız. Kölelik okulunun kaynağının aileden başka yer olmamasını da buna eklemeli; zorbalar bu nedenle geleneksel aileleri severler, bu ailelerde kadın köledir ve çocuklar teba, ama baba –müstehcen, gülünç ve sefil olsa bile– kendi evinde hakimdir ve bizim hükümdarların arketipidir, evet, tanrılarımızın ve krallarımızın yaşayan modeli babadır! Bu düzenleme fazla sürmüş olmalı ki, ardından yitik kitle ortaya çıktı.

Otuz bir çekenlerle ve oğlancılarla dolu bir dünya bizimkinden daha az sefil olurdu, hakikat bu işte. Hayali bir görevi yerine getirdiğimiz ve zaman aşımına uğramış buyruklara uyduğumuz için sefiliz, ama görev bizi iğrenç durumumuzdan çekip çıkarmıyor ve buyruklar bizi orada sebat etmeye zorluyor. Yirmi yüzyıldır üzerimizde tahakküm süren ahlak düzeni miadını doldurdu bizse onun barbarlığını ölçüyoruz hâlâ, o ayakta kalmaya çabalıyor biz ölüyoruz, hem de sayısızca, o düzen kurbanlarından daima reddetmiş olduğu hoşgörüyü talep ediyor şimdi, kardeşlik vaaz ediyor, kendi hiç aldırmamıştı oysa, başkalaşmaktan söz ediyor, o ki hareketsiz olmakla övünürdü, eskimiş tulumlarına doldurmak için yenliklere el koymak istiyor, gelmekte olandan tiksiniyor ve hiçbir şeyi engelleyemediğinden, kendini gösteriyor ve bize olmayacak vaatlerde bulunuyor. Oluşmasında temel etken olduğu felaketten sonra, ahlak düzeni de sırası geldiğinde kurban olacaktır; ama bu düzenin kalıntıları korunacaktır ki, bizlerden biri canlı kalırsa onu kınama vesilesi olsun ve insanlar dünyanın kötülüğünün üzerinde toplandığı ve içinde dayanıklılık kazandığı insanlara çullanabilsinler diye.

Gecenin karanlığına giriyoruz ve buradan ancak cılız kalıntılarımız çıkacak, çok kalabalığız, daha da kalabalık olacağız ve giderek daha da kalabalıklaşacağız, böylece sonunda kaos galip çıkacak ve ölüm karnını doyuracak. Efendilerimiz bizim düşmanlarımızdır, tinselcilerimiz de bizi ayartanlar ve efendilerimizin suç ortaklarıdır, bizler öksüzüz ve bunu işitmek istemiyoruz, her yerde baba ve anne arıyoruz kendimize, Gökyüzünde bile bize bu vaat ediliyor ve bizler ahlak düzeninin bizi varlığımızı sürdürmeye mecbur ettiği bu uçurumların dibinden sesleniyoruz onlara. Gelecekteki evrende yitik kitle olmayacak; insanların hepsi mutlu olacağı için değil, kitle olmayacağından. Yüz milyon insanla yeryüzü cennet olur; yeryüzünü kemirip duran ve pisleten milyarlarla ise bir kutuptan diğerine uzanan bir cehennem olur, türün hapishanesi olur, evrensel işkence odası olur, kendi pislik ve süprüntüleri içinde hayatlarını sürdüren mistik delilerle dolu bir çirkef kuyusu olur. Kitle düzenin günahıdır, ahlakın ve imanın alt-ürünüdür, düzeni, ahlakı ve imanı mahkûm etmeye bu kadarı yeter, çünkü bunların tek yaptığı, insanları çoğaltmak ve onları böceğe çevirmek.

Ben kendi zamanımın peygamberlerinden biriyim ve söz hakkım olmadığından, söyleyeceğim şeyi yazıyorum. Çevremde, delilik, aptallık ve cehalet, yalan ve hesapla yer değiştiriyor, hepsi de aynı erdemlere dayanıyor, çünkü işin trajik yanı –ki ahlakçılar bu konuda hemfikir değildir– dünyanın erdemden parçalandığıdır, bence hiç bu kadar çok erdem görmemiştir. Bunca erdeme rağmen kaosa doğru gidiyoruz, bunca erdem bizi evrensel ölümden kurtaramıyor; nesnelliğin ölçütü olan tutarlılık ile bizim aramızda erdemin bir fazlalık olup olmadığını sonunda kendime sorar hale geldim. Erdemler bizi düzenden kurtaramıyor ve düzen bizim yitimimiz için erdemlerden yararlanıyor, bizler artık bir sistemin kandırdığı kurbanlarız, çıkarlarımız konusunda bizi aldatıyor ve bizi kendi çıkarlarına kurban ederken bunların bizim de çıkarımız olduğu konusunda bizi ikna ediyor. Böylece hepimiz iyi bir şey yaptığımızı sanıyoruz ve birbirimizle yarışırcasına kanıyoruz, ödülümüz delilik, içinde yaşadığımız atmosfer aptallık, bu atmosferde birinci görevimiz cahillik sanki, böylelikle yalan ile hesabın eli kolu serbest kalacak. Bizler çocuk kaldık ve aile varlığını sürdürdükçe de çocuk kalacağız.

Aile günün birinde aşılması gerekecek bir kurumdur, varlık nedeni yoktur: Aile, çoğu durumda, kalabalıktır, evren aşırı kalabalıktır, dahası, en tartışmalı fikirlerimizin kaynağı ailedir ve doğruluğu korkutan eserler arasında yanlış fikirleri sürdürme lüksümüz olamaz. Yalnızca öjenik ailelere hoşgörü gösterilebilir, bunların da az sayıda olduğunu biliyoruz, diğerleri sonunda bize arzu edilmez gelecektir ve yoksulluğun tehdit ettiği bir dünyada her yoksul aile sefaleti arttırır, her yoksul aile, varlığı nedeniyle zaten kriminaldir. Şuna ikna olalım ki merhamet bir saçmalıktır, merhamet gösterilen kişileri bozar, hayırsever ruhlara trapez olup merhametin kurbanı olmaktansa kendini yok etmek yeğdir. Muhtaç durumda olanların nasibi olan izdiham, hangi ülkede ve hangi çağda olunursa olunsun, dinsel ve ahlaki otoritelerin sessizliğine rağmen, iğrençliğin zirvesidir: Oysa, elli yüzyıldır kimse bunu dert etmedi, çünkü düzen çare –kısırlık– bulmaktansa iğrençliği tercih eder. Düzen her zaman gayri insaniydi, ahlak düzeni tüm düzenlerin en gayri insanisidir.

Dünyayı ahlaksızlık kurtaracak; dinlenme ve gevşeme, her türden fedakârlığın reddi ve militan erdemlerin terk edilmesi, saygın olarak nitelediğimiz her şeyin küçümsenmesi ve uçarılığa rıza göstermek kurtaracak, erkekliğin bizi götürdüğü ve asla geri dönülmeyecek kâbustan bizi dişilik kurtaracak, çünkü erkek ölümün eşidir ve ölüm erkeğin yoluna yordamına öncülük eder. Savaş erkeğin iklimidir, erkek savaşa hazırlanır, savaş onun varlık nedenidir ve tıpkı Tarih'ten önce, kadının hem efendi hem rahibe olduğu o zamanlarda olduğu gibi daimi barışa kavuşmuş olsaydık, dünyevi iktidar ile manevi iktidar erkeğin elinden düşmüş olurdu ve elli yüzyıl önce olduğu gibi hiçliğe gömülürdü, ölümün onu çekip çıkardığı hiçliğe gömülürdü: Ölüm, ahlak düzeni, savaş ve militan erdemlerin gerekliliği, yasal barbarlık aygıtı ve sistematik gayri insaniliğin inşası. Erkek, felaketi örgütleyerek kendi üstünlüğünü meşrulaştırmak zorunda, kendini ancak bu bedelle vazgeçilmez kılıyor, ama bu bedeli biz daha ne kadar süre ödeyebiliriz?

Aslında erkeğin derinliği, gönlü yoktur, onun merhameti bir temrinden başka bir şey olamaz, şiddetkâr olmamak için kendinin şiddet olması şart, erkeğin inşa ettiği düzenin temellerinde cinayet var. Kadim halklar, Tarih'ten öncekiler, bizim gelenekleri-mizi ve buyruklarımızı borçlu olduğumuz halklardan daha sade ve daha yumuşaktılar, kadınlar tarafından yönetiliyorlardı ve biz onları ahlaksızlıkla damgalıyoruz, ama bu onları yenenlerin niteleyişidir ki biz de her zaman onlardan esin aldık. Erkek şimdi yolun sonuna gelmiş gözüküyor ve onun acımasız buyrukları ölçüsüz imkânlarıyla elbirliği ettiğinden, ona kalan tek şey ökümenik insan kıyımına hazırlanmak; bu kıyım erkeğin eserlerinin tacı olacak yarın. Çünkü ancak bu tarihi tüketerek kendi Tarih'imizden çıkabiliriz ve ancak kendimizi kurban ederek tarihi tüketebiliriz, duyarlılık değişiminin baskın çıkması için tüm dünyanın mezarlık olması gerekecek; daha az feragat edecek değiliz, biz kendi bahtsızlığımızı reformdan daha fazla seviyoruz ve elimizdeki silahlarla bunu kanıtlayacağız, bize ölümün yolunu öğretecek olanları izleyeceğiz daima ve onları izlediğimiz için kendimizi değerli sayacağız.

İçinde yaşadığımız dünya serttir, soğuktur, karanlıktır, adaletsiz ve yöntemlidir, yöneticileri ya içli salaklardır ya da derinlikli haytalar, kimse bu çağa denk değildir, biz aşıldık, ister küçük olalım ister büyük, meşruiyeti aklımız almıyor, iktidar bir oldu bitti iktidarıdır yalnızca, boyun eğilen bir ehveni şer. Tüm egemen sınıfları bir uçtan ötekine ortadan kaldırsak bile hiçbir şey değişmiş olmaz, elli yüzyıl önce kurulmuş düzenin kılı bile kıpırdamaz, ölüme doğru yürüyüş tek bir gün bile durmaz ve muzaffer isyancılara kalan tek seçenek eskimiş geleneklerin ve saçma buyrukların mirasçısı olmak olur. Komedi sona erdi, trajedi başlıyor, dünya giderek daha sert, daha soğuk, daha kasvetli ve daha adaletsiz olacak; her yanı istila eden kaosa rağmen giderek daha yöntemli bir dünya olacak: Hatta bana kalırsa, dünyanın en az tartışmalı niteliği, sistem ruhu ile kargaşanın ittifakıdır, asla daha fazla disiplin ve daha fazla saçmalık, daha fazla hesap ve daha fazla paradoks, sonuçta daha fazla çözülmüş sorun –ama katışıksız kayıp olarak çözülmüş sorun– görülmeyecektir.

Her şeyin anlamı ölüm olduğundan, başlamış olan Tarih'in bitmesi gerektiğini varsaymak da mümkündür. Tarih'ten önce bir dünya vardı ve Tarih'in, canlı bir şey olduğundan, sonsuzluk ayrıcalığına sahip olmadığı, bizim Tarih'imizin sona erdiği müjdesini veren Selamet olmadığı varsayılabilir. Çünkü Metafizik Tarih'ten çok önce de vardı, insan öncelikle metafizik bir hayvandır, en azından yüz bin yıldır böyleydi, Tarih'in parantezi açıldığında ve tekrar kapandığında, insan Tarihsiz, kendi nihai amaçlarıyla birlikte var olacaktır. O zaman ve yalnızca o zaman Tarih biçimlenerek anlam edinmiş olacaktır ve bir bütün halini alarak, türün zamandışı meditasyonlarına konu olabilir ama bugün Tarih hakkında ancak kendimizi sorgulayabiliriz ve bizi kendi yitimimize götürdüğünü bilerek, ona kendi eserlerimizin dengi olarak maruz kalabiliriz. Gerçekten de giderek daha fazla eğilen bir düzlem boyunca ölüme doğru koşuyoruz, ölüme doğru kayıyor ve koşturuyoruz, sarhoşuz ve razıyız, çünkü insanlar erkek olduğu ölçüde yok olmaktan da o denli az çekinirler ve ölüm onlara yaşama nedenlerini de kapsayan bir şenlik gibi gelir. Çünkü erdemlerimizin diyeti asla insan katlinden başka bir şey olmayacaktır.

Şehirlerimizi ancak yok ederek değiştirebiliriz, hem de o şehirlerin içini dolduran insanlarla birlikte yok etmek gerekse bile... Bu insan kıyımını alkışlayacağımız zaman da gelecektir. Artık o zaman hiçbir şey karşısında geri çekilmeyeceğiz ve en barbar şey olarak gözükse bile, bizler kaosun ve ölümün rahipleri olacağız, düzen bizim kurbanımız olacak ve saçmalığın sona ermesi için düzeni feda edeceğiz, doğal felaketleri arttıracağız, kötülüğü misline çıkartacağız. Böylece arzulanmadan doğanları ve daha fazla çoğalma umudu taşıyanları cezalandıracağız, onlara yaşamanın asla bir hak değil, bir suiistimal olduğunu ve yok olmayı hak ettiklerini öğreteceğiz, çünkü aşırı kalabalık insanın bunalttığı dünyaya çirkinlik katarak fazla yer tutuyorlar. Biz onarmak istiyoruz ve bu nedenle yok etmeyi düşünüyoruz, uyuma yeniden kavuşmak istiyoruz ve bu nedenle kaosu sevgimizle silahlandırıyoruz, her şeyi yenilemek istiyoruz ve bu nedenle hiçbir şeyi affetmeyeceğiz. Çünkü eğer canlılar böcek olma ve karanlıklarda, uğultu ve pis koku içinde hızla üreyip çoğalma tercihinde bulunsa bile, biz onları engellemek ve İnsan'ı soyunu kurutarak kurtarmak için buradayız.

İnsanlar ölüm dışında çare olmadığını anladıklarında, kendi kendilerini öldürmek zorunda bırakmadıkları için kendi katillerini kutsayacaklardır. Bizim bütün sorunlarımız çözümsüz olduğundan ve çözemediğimiz sorunlara sürekli yenileri eklendiğinden, içinde tükendiğimiz yaşama öfkesinin yok olması ve bana bu dönemlerin utancı gibi gelen canice iyimserliğin yerini bunaltının alması gerekecektir. Çünkü zengin ülkelerin refahı, dünya mutlak bir felakete gömülürken, sonsuza dek sürecek değildir ve dünyayı bu felaketten çekip çıkarmak için çok geç olduğundan, zengin ülkelerin yoksulları yok etmek ya da kendilerinin de yoksul olması dışında bir tercihi olamayacaktır, onlar da kaostan ve ölümden kaçamayacaklardır; tabii eğer en barbar çözümde karar kılmamışlarsa... Böylece, neye kalkışılırsa kalkışılsın, sonu yalnızca dehşete varacaktır, ve araçların ruhu bize iletilmediğinden, İkarus'un peşinden bizim de düşeceğimiz ya da Phaeton'la birlikte uçuruma yuvarlanacağımız kesindir; bilimin geleceğine artık inanmıyorum, insanın mutasyonu ikili bir kâbus olduğundan, bizim soyumuzdan gelenler de bizim yok olduğumuz kaosa ve ölüme kavuşacaklardır.

Dünya çirkin, giderek daha da çirkinleşecek, ormanlar balta darbeleriyle yok oluyor, her yandan şehirler her şeyi yutarak yükseliyorlar, çöller her yerde yayılıyor, çöller de insanın eseri. Toprağın ölümü şehirlerin uzağa yansıyan gölgesidir, şimdi buna suyun ölümü de ekleniyor, sırada havanın ölümü var, ama dördüncü element olan ateş, diğerlerinin intikamını almak için varlığını sürdürecek; bizler, sıramız geldiğinde, ateşle öleceğiz. Evrensel ölüme doğru ilerliyoruz, en bilgili ve görgülü olanlar bunun farkındalar, insan eserlerinin zincirinden boşalttığı bu musibetlere çare olmadığını onlar biliyor, uçarı varlıklar arasında trajik bir halleri var onların, gevezelerin ortasında sessizliklerini koruyorlar, gevezelerin vaat ettiği şeyi uçarıların ummasına izin veriyorlar, ne uçarıları uyarmaya kalkışıyorlar ne de gevezelerin aklını karıştırmaya, dünyayı yok olmaya layık görüyorlar, bizden ancak yıkım pahasına uzak tutulabilecek olan mutlak dehşet ile kusursuz çirkinlik içindeki bu serpilip gelişmedense felaketi tercih edilir buluyorlar. Olsun artık şu yıkım ve tamamlansın yok olup gitme! Tekrar tekrar başlayan bir kavrukluk ve başarısızlık içinde hayatta kalmaktansa telafisi imkânsız olan şeyi tercih ederiz biz.

Her şey parçalanıp birbirinden ayrılıyor, edinilmiş kabul ettiğimiz kavramlar çözülüyor, büyük sarsıntının müjdesi geliyor ve babalarımızın kullandığı enstrümanları kırıyoruz hepimiz. Sansürün egemen olduğu ülkelerde gerçekliği inkâr etmekten helâk olunuyor; sansürün kalktığı ülkelerde herkes aklına geleni söylüyor. Farklılık önemsiz gelebilir, çünkü yalan söylemek ile kendini yitirmek aynı anlama geliyor ve yalan söyleyenlerin de günün birinde kendini yitirenlere katılacakları varsayılır. Esin perileri yeryüzünü terk etti, güzel sanatlar öleli kaç kuşak oldu, dalavereciler alanı boş buluyor, daha inanılmazı asla yaşanmadı, ama en üzüntü veren şey onların dalaverelerine karşı duranların bile bize hiçbir şey önermemeleri, boş laflardan başka bir şey etmemeleridir. Şehirlerimiz birer kâbusa döndü, şehirliler termitlere benziyor artık, her inşa edilen şey iğrenç çirkinlikte, biz artık tapınaklar, saraylar ya da mezarlar, zafer alanları ya da amfiteatrlar inşa etmeyi bilmiyoruz. Her adımda gözümüze hakaret ediliyor, kulağımız sağıra çevriliyor ve koku duyumuz umutsuzluğa kapılıyor, yakında kendimize, düzen neye yarar diye sorar hale geleceğiz.

On bin fersah bizi bir adım bile ilerletmeyecek, dünya giderek aynılaşıyor, felaket farkıyla, uluslar arasına biraz fark koyan o. Yolculuk etmek neye yarar? Kaçmak neye yarar? Burada bıraktığımız her şeyi orda tekrar bulacağız, hapishane kendi üzerine kapanıyor, bizim buradan ancak ölümüz çıkar; ne ay ne gezegenler yaşanabilir gibi. Çok sayıda cehennemin bulunduğu, hem alevlerin hem de buzların cehenneminin bulunduğu göğün iyiliğine inanmak mıdır artık tek çare? Hayatın bir gölge-fenomenden ve insanın da kazadan başka bir şey olmadığı bu bilinçdışı yaratılış nedir? Binlerce başarısızlık binlerce can çekişmenin habercisiyken tek bir başarının görüldüğü bu doğal düzen nedir? İyi, Güzel, Doğru ve hoş olarak değerlendirdiğimiz şeyler, –heyhat!– hayali bir Tanrı'nın yansısı değildir, bunlar bizim içimizde, yalnızca bizden yola çıkarak doğan şeylerdir, bunların ne modelini ne amacını başka bir yerde aramalıyız, bunlar bizzat bizim yetkinliğimizin meyvesidir, aynı zamanda insanların eşit olamayacağının, kaosun imgesinden yapılmış ve daima yok olmaya layık yitik kitle ile ışığın ve düzenin barındığı seçilmişler arasında bir uçurum olduğunun da kanıtıdırlar.

Bilginlerimiz dünyayı pahalı oyuncaklarla dolduruyorlar, onlar, doğayı bozarak, ona tecavüz ederek oyun oynayan koca oğlanlardır ve kimi zaman onlara hak etmedikleri halde hayran oluyoruz, çünkü onların bize verdiği hizmetler giderek daha sorunlu bir hal alıyor. Herhangi bir keşfin bizi nereye götüreceğini kimse öngöremez, bu keşifler insan soyunun değil Kaderin ilerlediği yollardır, kaynak ellerimizin arasından çıkıyor olsa da nehrin akışına hakim değiliz, dünya yeniden bilinemez oluyor ve bizler, felaket değil mucize bekleyen sıradan insanların umudunu kırma pahasına da olsa bunu kabul edemiyoruz. Dünyayı yeniden düzene koymak artık imkânsız, dünya paramparça, daimi bir değişim bunca civcivliyken sentezi hayal edecek halimiz yok, yalnızca yöntemli bir geri çekilme amacıyla hareketi durdurmak gerekiyor: Oysa bizi sürükleyen akıntıyı durdurabilecek kadar hakim değiliz, en bilgili insanlar artık çok geç olduğunun yıllardır farkındalar, biz kaosa gidiyoruz, ölüme gidiyoruz, tüm Tarih'in en büyük felaketini hazırlıyoruz, Tarih'i sonlandıracak olan felaket bu; hayatta kalanlar yüzyıllar boyunca bunun damgasını taşıyacaklar.

Böceklerle dolu bir dünyadan nefret ediyoruz, bu böceklerin insan olduğuna yemin edenler yalan söylüyorlar: Yitik kitle asla insanlardan değil, dışlanmışlardan, cehennemliklerden oluşmuştur. Ne zamandan beri benim komşum spermatik bir otomat oldu? Komşumun böyle olması şartsa eğer, komşumun var olmadığını ve benim görevimin hiçbir biçimde ona benzememek olduğunu söylüyorum. Merhamet bir aldatmacadır, bana merhamet öğretenler benim düşmanlarımdır, merhamet böceklerle dolu bir dünyayı kurtarmaz, onların tek bildiği bu dünyayı yiyip bitirmek ve kendi pislikleriyle, çer çöpleriyle kirletmektir: Ne onlara yardım etmeliyiz ne de onları kırıp geçiren hastalıkları önlemeye çalışmalıyız, bu hastalıklardan ne kadar çok kişi ölürse bizim için o kadar iyi olur, çünkü biz onların kökünü kazımak zorunda kalıyoruz. Barbar bir geleceğin kapısındayız ve bu gelecek kadar ölçüsüz olabilmek, onun tutarsızlığına direnebilmek için onun barbarlığıyla silahlanmamız gerekir, ya varlığımızı sürdüreceğiz ya feragat edeceğiz, ya egemen olacağız ya serbest bırakacağız, yarın vuracak olanlara biz bugün vurmalıyız, oyunun kuralı budur ve bize yakaranlar, bir süre sonra bunu unuttuğumuz için bizi cezalandıracaklardır.

Kendimizi aldatmak neye yarar? Acımasız olacağız, toprağımız ve suyumuz olmayacak, belki havamız da olmayacak ve varlığımızı sürdürmek için kendimizi yok edeceğiz, sonunda birbirimizi yiyeceğiz ve bizim tinsellerimiz de bu barbarlıkta bize eşlik edecekler, tanrı-yiyiciydik insan-yiyici olacağız, böylece biraz daha tamamlanmış olacağız. Dinlerimizin içindeki barbarlığı o zaman açık seçik göreceğiz; koşulsuz buyruklarımızın cisimleşmesi ve dogmalarımızın gerçek varlığı olacak bu barbarlık, ürkütücü gizlerimizin vahyi ve ceza yasalarımızdan yedi kat daha gayri insani olan efsanelerimizin uygulanışı olacaktır. Sanatlar bu uğursuz ve kanlı dehşetleri bizden gizliyordu, yarın bu dehşeti tüm çıplaklığı içinde tadacağız, onlarla öleceğiz, hayatta kalan bir avuç insan ise onları güvenilir kılan ve sürdüren canavarlarla birlikte yasaklayacak bu dehşetleri. Geleneklerimizin yanında en canice yöntemlerimiz nedir ki? Kendimizden çok bağlı kaldığımız bu gelenekler, artık onlarla boy ölçüşebilecek ve her şey tüketilebilsin diye ilk kez bizi kusmaya zorlayacak imkânlarla karşılaşırlar.

Zamanın sonundayız ve bu nedenle her şey çözülüyor, geleceğimiz kargaşayı çoğaltarak başlıyor; Tarih'ten aldığımız ders, değişimin bir bedeli olduğudur, olabilecek en yüksek bedel ise başkalaşımın bedelidir; oysa, başkalaşım geçiriyoruz, hem de kendimize rağmen, ne olacağımızı da bilmiyoruz, bizi tanımlamaya yarayan sözcükler yarı yolda bırakıyor. Biçimler açılıyor ve içerikler kaçıyor, ağırlıklara ve ölçülere hile karıştı, en bilgili insanların bile yargısına güven olmuyor artık ve niteliksizlik zafer kazanıyor, hem de ona değer veren dalaverecilerle birlikte, hiç cezalandırılmadan. Dillerimiz yozlaşıyor, en güzel diller çirkinleşiyor, en iyi işitilenleri anlaşılmaz oluyor, şiir öldü, düzyazı kaos ile yavanlık arasında seçim yapma durumunda. Sanatlar yok olalı kaç kuşak geçti, en ünlü sanatçılarımız gelecekte küçümsenecek hokkabazlara benziyorlar. Ne bir şey inşa etmeyi biliyoruz ne heykel yapmayı ne de resmi; müziğimiz bir iğrençlik, bu nedenle eski anıtları yıkmak yerine restore ediyoruz ve bu nedenle bütün üslupların koruyucusu kesiliyoruz –güçsüzlüğümüzün iki kez itirafı.

Üslupların eşzamanlılığı biçimlerin karışıklığına eklendiğinden, çağımız her şeyi seçmek istedi, bu nedenle biz hiçbir şey bulamadık, tıpkı can çekişenlere benziyoruz, tüm Tarih bize açılıyor, bizim güçsüzlüğümüzü bize tükettiriyor. Aslında, tam da kendi gücümüze çok güvenirken can çekişir bulduk kendimizi, çünkü kendinin farkına varamayan bir gücün sonu kaostur. Gelecek çiledir bizim için, ve bizi harekete geçiren öfkeye rağmen, tutarlılık yokluğu herhangi bir şeye varmamızı engelleyecektir, nihayetinde biz bu çemberin içinde dönüp duruyoruz, bizden daha özgür zihinsel içeriklere av oluyoruz. Biz zaten kaybettik, sentez fikrinden vazgeçerek sonunda düzenle tutarsızlığın uyumunu varsayar hale geldik, bozguna uğradıktan sonra rahat rahat hayatta kalabileceğimizi hayal ediyoruz, paramparçayız ve ilk sınavda bunu öğreneceğiz, bir daha kendimize gelemeyeceğiz, dehşet kapıda, dile getirilebilir bir dehşet değil bu; geride, kavrayamayacağımız zamandışı öğe kalacak bir tek ayakta. Çünkü biz eserlerimizle birlikte ve eserlerimiz aracılığıyla öleceğiz.

Evrene dair bir ölüm şarkısı yükseliyor dudaklarımdan, içinde yaşadığımız dünyanın bizden önce gelen ve bizimkiyle birlikte yok olsunlar diye bulup ortaya çıkardığımız bu dünyaların bir uçtan ötekine yok olacağını öngörüyorum. Evrenin bir ucundan öteki ucuna dirilttiğimiz yüz küsur ölü şehir bir kez daha ölecektir, hem de dirilme olasılığı olmadan, hatıraları bile yok olacaktır, esin perilerimiz de, içlerinde barındırdıkları servetlerle birlikte yok olacaktır. Bütün milletler geçmişlerini kaybedecektir; önce şu koşul yerine gelmezse -herkes kendi bolluğunu, efsane ve umutlarını kurban etmeli- insan soyu hayatta kalamaz. Kıyamet gününün anlamı budur; ya hiçliğe ya da yeni bir yaşama girmek için çırılçıplak ortaya çıkacağız ve gelenekleri tarafından bunca yüzyıldır sınava hazırlanan vahyedilmiş dinlerin müminlerinin, mallarından mülklerinden iyi niyetle feragat etmek ve yükümlülüklerini karşılamak isteyip istemeyeceklerini görecek ve onların fedakârlık ruhuna hayran kalacağız. Bir ölüm ezgisi yükseltiyorum ve uçurumdan yükselen kaosu ve çağların derinliğinden gelen kadim korkuyu selamlıyorum!

Ölümle birlikte kaosun türküsünü söylüyorum, ölüm ve kaos evliliklerini kutlayacaklar, ökümenin kor gibi yanışı onların düğünlerini aydınlatacak, şehirlerimiz yok olacak ve evler oralarda oturan ve pisleten böceklerin mezarı olacak. Çünkü sorunlarımızın çözümü ateştedir, yalnızca ateş bizi çözümsüz binlerce paradokstan kurtaracak ve anlaşılmazlığın kurbanı olarak içinde kımıldadığımız labirentin duvarlarını yıkacaktır, umudumuz bundan böyle ateşte toplanıyor. Sadeliğe özlem duyuyoruz; kaos geçtiğinde, ölüm galebe çaldığında, tek bir insan kaldığında –ve içinde yüzlercesinin kaynaştığını gördüğümüzde–, neredeyse bomboş kalmış yeryüzü bakirliğine geri döndüğünde, şehirlerin yanıp kavrulmuş kalıntısını ormanların yutacağı, suların yeniden doğacağı ve yeniden berraklaşmış ırmakların akacağı mutlu zamanlarda, her kitle yitik kitle olduğundan kitle diye bir şeyin olmayacağı gelecek zamanlarda sadelik bize gelecektir. Bizi sadelikten ayıran kaos ve ölümdür, ama biz ne ölümden çekiniyoruz ne kaostan, bu dünyadan tiksiniyor ve hiçbir koşulda istemiyoruz onu.

Bugünkü dünyaya kaosu ve ölümü çağırıyoruz ve onların gelişini alkışlıyoruz, düzen sürdükçe berbatlaşıyor, eğer dağılıp yok olmazsa insanları böceğe çevirecek. Yitik kitle; işte düzenin günahı! Ve eğer kitle her şeyi istila etmişse, her şeyi kirletmiş, her şeyi bozmuşsa, her şeyi kokutmuş, her şeyin üzerini örtmüşse, her şeyi kaostan da berbat hale getirip kaosu bile arzu edilir kılmışsa, düzenin ona ihtiyacı olduğu içindir bu. Bizim hizmet ettiğimiz ve bizi işkenceye gönderen düzenin üreticilere ve tüketicilere ihtiyacı vardır, yoksa bütünlüklü insanlara değil, bütünlüklü insanlar düzeni tedirgin eder, onlardansa başarısızları, eciş bücüşleri, uyurgezerleri ve otomatları her zaman tercih edecektir, düzenin suçu buradadır, düzen hem günahkâr hem canidir, ona yalnızca ateş borçluyuz, düzen ateşle yok olacaktır. Aziz, aziz, azizdir ateş, bizi canavardan ve canavarca işlerinden o kurtaracaktır! Ne sevimlidir, intikamcı kaos! Ne güzeldir ikinci ölüm! Ve ne mutlu bize ki bunları bekliyoruz ve de her ikisinin de kaçınılmazlığını biliyoruz! Aslında bizler şimdiden yarınlarımızın konformistleriyiz.

Düzen dayanıksız, hatta giderek daha da dayanıksızlaşıyor, çünkü kendi ölçüsüzlüğünü yansıtıyor ve kendi tutarsızlığını aşamıyor, düzen kendi ölümüne gebe, çünkü giderek daha kaotik bir hal alan ve kendi varlık nedeninden giderek daha da uzaklaşan kendi öznelliğini yansıtıyor. Gelecek felaketten sonra hayatta kalacak olanlar bu düzeni tersine dönmüş dünya diye adlandıracaklar; bizim yaşadığımız dünya, kabul olunamaz bir düzene göre kendini düzenleyerek ve bizim nihai amaçlarımıza zarar verecek şekilde sürdürdüğümüz, giderek saçmalaşan bir dünya. Çünkü insan üretmek ve tüketmek için bu dünyada değildir, üretmek ve tüketmek daima yalnızca tali olabilir, var olmak ve var olduğunu hissetmektir önemli olan, gerisi bizi karıncalar, termitler ve arılar düzeyine indirir. Nasibimize sosyal böcek olmanın düşmesini reddediyoruz, moda ideolojiler bizi buna yöneltiyor, biz kaosu ve ölümü tercih ediyoruz, ve bunların ilerlemekte olduğunu biliyoruz, bizim ideolojilerimizin de şaşmaz bir biçimde ölüme ve kaosa doğru yürüdüklerini biliyoruz; o ideolojiler ise yeryüzü cennetini inşa etmekle övünüyorlar –kayıp cennet; kitlelerin, yitik kitlelerin mezarı üzerinde kavuşacağımız cennet.

Şimdiden yaşayamayacak kadar kalabalığız; böcek gibi değil ama insan gibi yaşayamayacak kadar kalabalığız; toprağı tüketip çölleri büyütüyoruz, ırmaklarımız birer batak, okyanuslar can çekişiyor, ama iman, ahlak, düzen ve maddi çıkar bizi ilkel topluluklar halinde yaşamaya mahkûm etmek için el birliği ediyorlar: Dinlere mümin gerek, uluslara savunacak insan, sanayicilere tüketici; bu demektir ki herkese çocuk gerek, yetişkin olunca ne olacaklarının bir önemi yok. Felaket karşısında güç durumdayız ve temellerimizi ancak ölüme giderken koruyabiliyoruz, bundan daha trajik bir paradoks hiç görülmedi, daha belirgin bir saçmalık hiç görülmedi, bu evrenin tesadüfi bir yaratı olduğunun, hayatın bir gölge-fenomen ve insanın da bir ilinek olduğunun kanıtı hiç bu kadar genel onay görmedi. Bizim hiçbir zaman Gökte Babamız olmadı, bizler öksüzüz, bunu anlaması gereken bizleriz, yetişkin olması gereken bizleriz, bizi yolumuzdan şaşırtanlara itaati reddetmemiz gerekir, bizi uçuruma mahkûm edenleri kurban etmesi gerekenler bizleriz, çünkü eğer biz kendimizi kurtaramazsak hiçbir şey bizi kurtaramaz.

Ama tinsel ayartıcılarının çoban değneğiyle ve efendilerinin sopası altında kaosa doğru sakin sakin yürüyen bu milyarlarca uyurgezere vaaz çekmek neye yarar? Onlar suçlu, çünkü çok sayıdalar, insanın yenilenip canlanmasının mümkün olabilmesi için yitik kitlenin ölmesi gerek. Komşum kör ve sağır bir böcek değildir, komşum spermatik bir otomat da değildir, komşum karanlık ve muğlak fikirlerin esiri olmuş adsız sansız biri asla olmayacaktır, bunlar insanın çeşitli düşük halleridir; neşeleri de acıları kadar saçmadır ve geceleyin bunları diledikleri gibi birbirine katabilirler. Bu kölelerin hiçliğinin ne önemi var bizim için? Onları ne kendilerinden ne de gerçeklikten kurtarabilecek bir şey olabilir, her şey onları karanlıklara yöneltecek şekilde düzenlenmiştir, tesadüfi çiftleşmeler sonucu döllendiler, sonra kalıplarından çıkan tuğlalar gibi doğdular ve işte, paralel diziler oluşturuyorlar ve yığınları bulutlara dek yükseliyor. Bunlar insan mı? Hayır. Yitik kitle asla insandan oluşmaz, çünkü insan ancak yığın beşerin mezarı olduğu andan itibaren başlar.

Evren yok olduğunda ve insanlara şeylerden daha ender rastlandığında ancak evreni yeniden oluşturabiliriz. O zaman ve yalnızca o zaman bizim Hümanizmamız sağırlar ve körler arasında boş bir laf olmaktan çıkacaktır, çünkü artık o zaman, fazla yer tutma korkusuyla kendimizi tahayyül etmemize izin verilmeyen günümüzde olduğu gibi işitmekten ve görmekten ölmeyiz. Yabancılaşma ilk görevdir, insan aşırı kalabalıklaşır; bu görevi kalabalıklar yerine getirir, onlar hem yabancılaşmıştır hem de rıza gösterendir, hem güçsüz hem de cinlidirler. Yitik kitlelerin mezarı üzerinde evreni yeniden oluşturabiliriz, kaosun doğurduğu ve ölüme mahkûm edilmiş bu kitleleri tüm kurtarıcılar bir araya gelse, sayıları binle çarpılsa bile uçurumdan kurtaramayacaktır, çünkü milyarlarca kişi gözünü kurtuluşa diktiğinde kurtuluşun bir anlamı kalmaz. Duvarın içindeki tuğla geri çıkmaz, düzen bir duvar kaosudur ve duvarlar artık bir labirent oluşturmaktadır. Labirentin içindeki insan kimdir? Yerine başkası konabilen, hem de hiç güçlük çekmeden konulabilen bir eleman, aynı kalıptan çıkma ve birbiri yerine geçebilen yığınla elemandan biri.

En kötü düşmanlarımız, bize umuttan söz edenler, sorunlarımızın çözüleceği ve arzularımızın karşılanacağı, neşeli, aydınlık, çalışmanın ve barışın olduğu bir gelecek vaat edenlerdir. Vaatlerini yenilemenin onlara bir bedeli yoktur, ama onlara kulak vermek bize çok pahalıya mal olur ve yalnızca yanlış fikirler ediniriz, biz ne kadar ilerlersek bu fikirler de o kadar etkili olur ve muğlaklığın sultası altında o ölçüde eziliriz; üç yüzyıldan beri bizim gözümüzü açmış olan şeylerin hiçbirini hatırlamamamızı sağlayan ve bilimsel olduğu ileri sürülen bu anlaşılmaz ve muğlak kavramlar yığını altında bocalayıp duruyoruz. Diyalektik denen boş sözler herhangi bir şeyi ânın ihtiyaçlarına ve kanıtlayıcıların çıkarına göre kanıtlamayı sağlar, çünkü referans noktalarını direniş olasılıklarıyla birlikte ortadan kaldırır: Kaos yapma makinesidir bu ve düzen adına bile olsa, gerçekten de saçmanın hizmetine verilmiş olan ve yok oluşun serbest alan bulduğu muhakeme gücümüzün son çabasıdır, elebaşıları en son yok olacaktır, her şeyi kurban ettikten sonra, hiçliğin içinde bir şey olarak kalma isteğiyle...

Düzen, bize vaaz ettiği disipline uyarak kendini sistemli olarak tasfiye etmektedir; bilginler daha çok keşifte bulunuyor, deliliğin kucağına düşmüş düzen de bunları ele geçiriyor; nihayetinde her şey en kötüsüne hazır ve biz, ahlak ve iman adına, bizi oraya götüren yollarda sebatla yol alıyoruz; gelenekler düzenbazlıkta birbirleriyle yarışırken, icatlar da kötülükte yarışıyorlar, bu yarıştan da kaçamayacağız ve sonunda uçurum ağzını açmış durduğu uzlaşmaya düzen öncülük ediyor. Saçmanın kendi mantığı var ve biz onun evrelerine katılıyoruz, hatta hazırlıksız bir şeyler yaptığımıza inanıyoruz, oysa ki yaptığımız her şey –anlamadan– icra ettiğimiz bu genel plana gönderme yapıyor: Bu bir mekanizma ve binlerce çark binlerce kez, insanın özniteliği olarak gördükleri bir özgürlük üzerine uzun uzun söylev çekiyorlar, düzen ise saçma bir şekilde bunu yankılamakla yetiniyor. Bizler görev gereği körüz ve düzene dayanıyoruz, düzen bizden daha kör ama uzgörüşlü olduğuna kendini ikna ediyor, bu çift taraflı aldatmacanın tüm halklar için eşit olarak hazırladığı yıkımdan artık kimse kaçamaz.

Tarih'in dersleri belâgat dolu, ama biz bu dersler tarafından aydınlatılmak istemiyoruz, Tarih'i reddediyoruz, tek amacımız gerçekliği inkâr edebilmek ve kendi yanılsamalarımız içinde ayak diremek, mucizeye inanıyoruz ve kendimizi yazgıya terk ederek bile olsa, bizi sürükleyen şeye teslim oluyoruz, bir şeyler değişir umuduyla; ütopyaya duyduğumuz inanç dışında hiçbir şey doğrulamıyor oysa bu umudu. En soğuk, en matematik ve en sinik ruhları ele geçiren bir tür taşkınlıktır bu, onların idealizme ödedikleri diyettir; ama gelecek, karanlık ve muğlak fikirlerin insafına kalmış bu derin hesapçılarla ve bu sözde diyalektikçilerle alay edecektir. Bizim aramızdaki hiçbir sorumlunun felaketi öngörecek cesareti yoktur, itiraf edecek cesareti hiç yoktur; günümüzün koşulsuz buyruğu iyimserliktir, dipsiz uçurumun kıyısında bile iyimserliğimizi koruyoruz, sözlü büyüye geri döndük, duayla koruyoruz kendimizi ve şeytan çıkartıyoruz; işin tuhafı, davranışlarımızdaki gülünçlük artık düzen içinde görülüyor, devlet şeflerimiz keramet taslayanlardan başkası değiller ve biz de onların egemenliğinde yaşarken, rıza gösteren kurbanlardan başkası olamayız.

İletişimden söz ederek bizi bir labirente sürüklüyorlar, gelecekteki aşmanın ve nihai gelişmenin aşkı uğruna geri çekilmeye zorluyorlar. Düşünce ustalarımız boş sözlere batmış haldeler, anladığımız üç düzine sözcüğün yerine üç düzine meçhul söz koyduklarında ve bunlar aracılığıyla kendi kullanacakları bir kod oluşturduklarında, yeni temeller attıklarını onlara hayranlık diyeti ödememiz gerektiğini söylüyorlar bize. Dünya hiç bu kadar sefilce açıklanmamıştı, ağırlıklar ve ölçüler yanlış, referans noktalarının hepsi sorunsallı; ben terimlerin kabulünden söz etmiyorum, fikirlerin kaosuna giriyoruz ve sözcüklerin fahişeliği bizi buna sürüklüyor. Hiçbir şey olduğundan fazla değil, her şey başka bir şey olma iddiasında, göründüğü gibi olmayı reddediyor; akıl almaz yüzlerce aldatmaca doğuyor böylelikle; yazarlar, saygınlık ve itibarla çevreli, ne yapacaklarını bilemez haldeler. Bunun sonucunda genel bir uyuşukluk yayılıyor her tarafa; ve eğer Tarih'in dersine kulak verseydik, uyuşukluktan sersemliğe giden yolun en kaygan yollardan biri olduğunu bilirdik.

Hangi alanda olursa olsun, aptallıkta birbirimizle yarışıyoruz, icatlarımız paradoksa çare bulamıyor. Giderek daha zekice imkânlara sahip olurken giderek daha aptallaşıyoruz, biz bu imkânların yasasına tabi olacağız ve bu imkânlar da bize sahip olacak, biz hayal kırıklığına uğrarken devlet şeflerimiz imkânların ilk hizmetkârları olacaklar ve biz de sınırsız bir köleliğe bağlanacağız. İmkânlarımız bizi aşıyor -kâhinlerimizin bize vaat ettiği aşma bu işte; imkânlarımızın serpilip geliştiğini şimdiden hissediyoruz -bu kâhinlerin bize öngördüğü serpilip gelişme bu işte; biz bu imkânlara sahipken ortak bir dil yok artık, bu nedenle iletişim sözcüğü moda; imkânlarımız bizi sürüklüyor, nereye gittiğimizi bilmiyoruz, tesadüf yeni bir boyut kazanıyor ve zorunluluk da öyle, her ikisi de özgürlüğe zarar veriyor, belirsizlik özgürlüğüyle çakışan özgürlüğe... velhasıl, bizler artık atalarımızdan daha donanımsızız ve terslikler denizinde boğulma tehdidi altındayız. En donanımlı tekneleri batırmaya birkaç kuşak yetti ve o teknelerin üzerine biz çullandık, yalnızca biz, Tarih'in fırtınaları değil.

Yok olma ruhu her şeyi istila edecek, zevkle gömülüyoruz dehşete ve ilahi bir deliliğin vurgunuyla, inceleme programlarında hiç durmadan reform yapıyoruz, uzgörüşlülüğe basamak olmuş elementleri birbiri ardına kesip atıyoruz. Uzgörüşlülük yerine, kırıntılardan bir kaos sunuyoruz yükselen kuşağa; Tarih'in derslerini reddederek, sürekli yenilenmek istiyoruz, moda olabilmek için. Değişenle değişime ayak direyenin diyalektiğini reddediyoruz, ayak direyeni değişime feda ediyoruz ve sonra da hiç referans noktamızın kalmamasına, kendimizi barbarların ortasında bulmamıza şaşırıyoruz. Çünkü tek bildiğimiz şey, eğitmek iddiasında olduklarımızı barbarlaştırmak, onları hayata hazırlar gibi yaparak hayat karşısında silahsız bırakmak. Daimi değişimin içinde, ayak direyene her zamankinden daha fazla bağlanmamız gerek, Hümanizma'mızı hiç olmadığı kadar eğitmeli, Filoloji ile Tarih'i hiç olmadığı kadar düşünmeliyiz, referans noktalarımız, ağırlık ve uzunluk ölçülerimiz hiç olmadığı kadar çok olmalı. Yarın bizleri, suçluları yutacak olan şeye şimdiden gömüldük.

Yitik kitleyi uygarlaştırmak isterken kendi temellerimizi sarstık, her şeyi herkese iletmek isterken elimizdeki yüzlerce çözümü yeniden problem haline getirdik; peki bizim ödülümüz ne olacak diye sormamıza gerek var mı? Oyunu kaybettik, yitik kitle kendisini yükseltecek olanı kendi düzeyine indiriyor, kendi ekseni etrafında dönerken kendini beğenmişliğimizle onun liyakatsizliğine bahşettiğimiz elementleri, hatta kimi zaman bizi de peşinden sürüklüyor. Ayrıcalıklarımızın kırıntılarını korumak zahmetli oluyor ve gelecekteki meşruiyeti haksız yere aradığımız bir derinlikte onları yeniden ele geçirmeye cesaret edemiyoruz. Çünkü hiçbir meşruluk uçurumdan çıkmaz, ütopyacıların yanılgısı bizim yanılgımız oldu, ama sosyal lağım bu evreni ve kendini oraya atmayı düşünen azizleri günahlarından kurtaramayacak. Onlar geri dönüş umudu olmadan orada kalacaklar. Türün kurtuluşu kitleye karşı olacak, kitle insan yüzlü kaostur ve biz kitleyi gelecekteki eserlerinin uçurumuna iyice soktukça, geride insandan başka bir şey kalmayacak, yığınlar kötülüğü de beraberlerinde götürerek yok olup gitmiş olacak.

Sonuncu felaketten pek az insan sağ çıkacaktır; kötülüğün doğurduğu ve kötülüğe adanmış, kötülükle eştözlü yitik kitle bu felakette yok olacaktır. Yarın insanlık nadide bir kalıntı olacaktır ve her zaman kalıntı olmak isteyecektir, ve o zaman kalabalığa, sayıya duyulan batıl inanç yüzyıllar tükenene dek sönecektir ve Tarih'in bütün derslerine tercih edilen dersi şu olacaktır: "Asla çoğalmayın ve kesinlikle artmayın, facianın kaynağı üremedir, yeryüzünün kaynaklarını tüketmekten ve onun masum giysisini kirletmekten çekinin, ateşin milyarlarcasını yok ettiği, çer çöpün ve pisliğin ortasında varlığını sürdüren ve kendi dışkılarını içen o eciş bücüş yaratıkları hatırlayın, tek bir ağacın bile bitmediği, uğultunun ve leş kokusunun istila ettiği bir sürü canavarca şehirde beşi altısı tek bir odada yaşıyordu onların. Babalarınız böyle insanlardı, onların iğrençliklerini hatırlayın ve onları sakın örnek almayın, aynı ölçüde iğrenç olan ahlaklarını aşağılayın, inançlarını bir kenara atın, onlar çocuk kaldıkları ve Gökte bir Baba aradıkları için cezalandırıldılar. Gök boştur ve sizler özgür insanlar olarak yaşamak ve ölmek için öksüz kalmalısınız."

Ve şimdi Büyük Gece'ye giriyoruz, elimizde silah, bizler hem kurbanız hem cellat, hem deliyiz hem cinli, kaosun çocuklarıyız, ölümün şer ortakları. Çünkü önce milyonlarcamız ölecek, sonra milyarlarcamız ve yitik kitle yok olup gidene dek, aşırı kalabalık insanların evreni kemiren cüzamından bu evren kurtulana dek ölmeye devam edeceğiz. Evren ancak bu bedelle değişmiş olur, ancak bu bedelle iki bin yıldan beri bize sözü edilen Kurtuluş bir varsayım olmaktan çıkar ve hayatta kalmayı hak edenleri, insanlığın geri kalanını, bizim karanlık ve muğlak fikirlerimizden kurtulmuş olanları ancak anıtlarıyla birlikte yok olmuş ulusların mezarı üzerinde canlandırabiliriz. Aslında hiçbir şey daha kolay sonuçlanamaz ve orada bizim geleneklerimiz artık eserlerimizle buluşur, gelenekler de eserler de sonsuza dek aynı uçurum içinde birbirlerine karşılık verirler, geleneklerimiz eserlerimizin etkisini meşrulaştırır, eserlerimiz geleneklerimize özgü ölçüsüzlüğü onaylar. Sentez eksikliğinden boşuna şikayet ediyoruz, onların gerçekliğini kanıtlamaya hizmet edeceğiz.

Eserlerimizin ortasında, deliliğe ve aptallığa mahkûmuz, kullandığımız imkânların ruhuna asla sahip olamıyoruz, kendi aralarında uyuşmayan planlar üzerinde yaşıyoruz, birbirlerimizin çağdaşı bile değiliz. Ölçüsüzlük bizim ortak paydamız, tutarsızlıktan asla şaşmıyoruz, en hayranlık verici bahanelerle nesnelliğin içini boşaltıyoruz ve diyalektiğe başvurarak hakikatten gizleniyoruz, referans noktalarını keyfimizce çoğaltma ve ihtiyaçlarımıza göre bunları değiştirme sanatında mahiriz, sonunda bir labirent içinde dönüp durur hale geldik ve bizi sürükleyen hareket adına sentezi imkânsız ilan ederek kendi müşkül durumumuzu meşrulaştırıyoruz. Artık her şeye izin var ve kimse sorumlu değil, şimdi bizler kendimizi insan olarak hissetmekten bizi korusun diye tanrılaştırdığımız kaderin özgürce suç ortağı otomatlarız, terk edilmekten zevk alıyoruz, manevi çöküşümüzün içine yan gelip uzanıyoruz, bizi sürükleyen şeyden kopmayı reddederek kendi yitimimize doğru yuvarlanıyoruz, büyülenmişiz, razıyız...

Böylece uçurum uçurumu çağıracaktır, biz hakim olamadığımız ölüm iradesini kendi içimizde taşıyoruz, yaşama tutkusunun bizi harekete geçirdiğini hayal ederken aslında bu tutku karşıtının içinde karşılık buluyor ve bu zincirinden boşanma bizi uçuruma sürüklüyor. Düzen kendi sandığından daha delidir, düzen hayal ettiğinden daha aptalcadır ve bizler, düzeni destekleyen bizler, onun bize benzediğini hissediyoruz, biz nasıl kendimizi tahayyül edemiyorsak o da bizi tahayyül edemiyor, o biz körleri peşinden sürükleyen bir kördür. Hiçbir şey bu tablodan daha ürkütücü olamaz, ama bu tabloyu yalnızca gelecek zaman seyredecektir, biz bunu asla kavrayamayacağız, biz görevimizi yerine getiriyoruz ve bundan zevk alıyoruz, mücadele ediyoruz ve uyuyoruz, bu anlaşmaya tek şaşıranlar ve düzenlemeyi reddedenler yalnızca bizim anarşistlerdir, onlara kem küm etmeden elimizi uzatacağız, düzen adamlarına karşı anarşistler haklıdır. Düzen adamları sistem değiştiremez ve sistem onları kaosa götürse bile, haksızlıklarını itiraf etmektense bu düzenin kurbanı olup ölmeyi tercih ederler. Zaten itiraf neye yarar ki, rakiplerinin önerecek hiçbir şeyi yokken?

Herkes haklı olduğunda her şey yitirilmiştir, her şey mubah ve mümkün olur, bu en trajik andır, bizim ânımız budur. Biz, iyi niyetli insanların ortasındayız, onlar davaları için kendilerini feda etmeyi kabul ederek öleceklerdir, onların davasının çoğu durumda bir yanlış anlama olduğunun farkındayız, ama bunu onlara anlatmak bir işe yaramaz, bize inanmayı reddedeceklerdir, üstelik yaşama nedenleri buna sıkışıp kaldığından büyük bir kararlılıkla reddedeceklerdir. İdeal neredeyse her zaman muğlaklıklardan ibaret bir dokudur ve eğer karşıt-anlamın kökünü kazırsak, çoğu insanı anlamsızlığa mahkûm ederiz, hakikat asla onlara göre değildir. Oysa, elimizdeki imkânlar, tekerin her dönüşünde hakikati daha da güçlendirmektedir, bizse kendimizi bu evrenin içinde, sürekli insanileştirdiğimiz bu evrende giderek daha yersizyurtsuz hissediyoruz: Bu paradoks öncekinden daha az trajik değildir ve bunun çözümü yoktur. Düzensizliğe kurban olmaya daha ne kadar devam edeceğiz? Düzensizlik sonsuza dek süremez, düzensizliğe tahammül edemeyen insan ruhu parçalanır. Bu durumda felaket tercih edilir ve insan, geleceği zorlamak umuduyla, felakete koşmakta tereddüt etmez.

Ben zamanımızın peygamberlerinden biriyim, sessizlik kaplıyor üzerimi, benim söyleyecek sözüm olduğu hissedilince bunu öğrenmek istemediler, moda olmuş usullerle bu sözden uzak duruluyor, beni canlı canlı gömmek istiyorlar ama bunun sonucu benim yandaşlarımı günün birinde daha fanatik kılmak olacak. Ben kendime çizdiğim yolda ısrarlıyım, bu yol artık açıktır, burada uzun süre tek başıma yürüyecek değilim, benim fikirlerim bu dünyada yoktu ve bu fikirleri benimseyecek olanlar, düzen adamları ile anarşistler arasında yeni bir halk oluşturacaktır. Anarşistlere yakın olduğum söylenemez, düzen adamları da anarşistler de beni aynı ölçüde dehşete düşürüyor, ben onların tartışmalarının üzerindeyim, yasallığa yeni bir eksen atfederek bu iki alternatiften kopuyorum, gelecekteki Site'nin oluşumuna dişi ilkenin öncülük etmesini istiyorum ve bütün işaretlerin yerini değiştiriyorum, negatif olan artık negatif olmak zorunda değil ve henüz negatif olmayan muhakkak ki negatif olacaktır, benim devrimim işte bu, gözlerimizin önünde başlıyor ve benim fikirlerim bunu yansıtıyor. Ben ütopya vaaz etmiyorum, bir hakikati hayal meyal seçiyorum.

Bana yapıcı olmadığım söylenecek, felaketin üzerinde inşaat yapmakla ve felaketi bu evreni düzene koymaya elverişli görmekle suçlanacağım; bana sosyal olmadığım söylenecek, kitlelerin kurban edilmesini öngörmekle ve insanın düzelebilmesi için felaketi gerekli bulmakla suçlanacağım; benim gayri insani olduğum söylenecek, çünkü milyarlarca böceğin yaşamı beni ilgilendirmiyor ve ben ökümen'in insansızlaşmasını savunuyorum; benim ahlaksız olduğum söylenecek, çünkü ben değerler eksenini sarsıyorum ve işaretlerin sırasını değiştiriyorum. Haksızlıklarımı biliyorum, suçlu olduğumu kabul ediyorum, aynı yolda yürümekte ısrarlıyım: Gelecekteki düzene inanıyorum, ben de o düzenin peygamberlerinden biriyim, soyumuzdan gelenler arkaik insanların savunmuş oldukları şeyi o düzende bulacaklar. Ben dünyanın başlangıçtaki halini yeniden kuranlardan biriyim, kadınların düzeni bizim itaat ettiğimiz düzenden çok daha eski, işte ben o düzenle bağ kuruyorum, temellerimizi altüst ederken tek amacım bu temelleri taşıyan şeyi gün ışığına çıkarmak, ben bunun üzerinde zamandışı bir Site inşa edeceğim yarın.

Tarih aşılması gereken bir maceradır, Tarih elli yüzyıl önce başladı ve biz onunla birlikte ölmek istemiyoruz. Gelecekteki düzen Tarih'in mezarı olacaktır ve bizim türümüz ancak bu bedel pahasına varlığını sürdürecektir, Tarih'ten çıkmamız gerekiyor ve yalnızca kadınlar aracılığıyla bundan çıkabiliriz, kadınların hakimiyeti bizi tarihin vesayetinden kurtaracak ve tarihin ipoteğini kaldıracaktır. Ancak ve ancak bu koşullarda zaman diye bir şey artık olmayacaktır ve –zamanın olmasından önceki gibi– her gün zamandışı olacaktır; ancak ve ancak bu koşullarda Toprak Gökle birleşecek ve Tanrısal birleşme Kurban Etme'nin yerini alacaktır; ancak ve ancak bu koşullarda içinde yaşadığımız dünyanın sonu varlık nedenine kavuşacak ve bundan çekinmemize hiç gerek kalmayacaktır. Felaketten kaçamayız, ama tohum ekebiliriz, bu evrenin çöküşü tohumların büyümesini engellemeyecektir, her şekillenmiş niyetin ve görünüşte akla yatkın her projenin terk edilmesine umut bağlayabiliriz, çünkü elementleri doğuşundan önce gelen ve bizim ölümümüzle son bulmayacak bir durumun mantığına hiçbir şeyin baskın çıkamayacağını biliyoruz.

Elimizde kalan biricik kesinlik niçin en kötüdür? Bunun iki nedeni vardır, birincisi, bizi sürükleyen hareketi frenlemenin imkânsızlığıdır, ve ikincisi de bizzat bu hareketin doğasında yatar. Çünkü aslında bizi sürükleyen hareket bizden kaçmaktadır ve bizler güçsüzlüğe mahkûm nesnelerden başka bir şey değiliz, bu hareket bir uçurumdur, biz kendimizi orada yitireceğiz, uçurumu ölçmek bir işe yaramaz, dahası o kendi kendinin varlık nedenidir, insanın anlayabileceği hiçbir tasarıya itaat etmez ve –her olasılığa göre– bu hareket artık saçmadır. Böylece saçmalık yazgı olur, yazgısallık mantık; her şeyin bizi dağıtmak için el birliği ettiği ve kendimizi sorumsuz hissettiğimiz bir zincirleniştir bu. En kötü olan, kesindir ve bizler onun suç ortaklarıyız; en kötü, ölümün şehvetiyken bir yaşama nedeni olmuştur. Böylece, kaçınılmaz olana doğru koştururuz, çok kalabalıklaşmış ve kendini kitle halinde yok etmekten başka bir şey düşünmeyen o hayvanların dengiyiz; hem de bu yok oluş, yarın kafamıza aşılanacağı gibi, fedakârlık ya da maneviyattaki ruh aşırılığı nedeniyle olmayacaktır.

Yitik kitlenin bilinci yoktur ve asla da olmayacaktır, bilincin özü varlıkları tek başına bırakmaktır ve insanlar kendi bilinçlerinden kaçmak için bir araya gelirler, yitik kitle onların kaçış yoludur, başarısız yalnızlıkların kavşağıdır, her zaman suçludur, onun laneti daima düzenin içinde olacaktır, kendisini oluşturan değersiz ve başarısız yığını kendi yitimi içine katar. Sayı kötülüğün aletidir, kötülük insanların çoğalmasını ister, çünkü insanlar ne kadar artarsa insan o kadar değersizleşir, beşer insan olmak için gereken enderlikte asla olmayacaktır. Gerçekten de kitleler halinde ölüyoruz, kitleler bizi ölçüsüzlüğün ve tutarsızlığın uçurumlarına sürüklüyorlar, kurtuluş ile kitleler zıt kutuplarda yer alır, kurtulamayız, ne olursa olsun, bizler çok kalabalığız ve bizim aramızdan kendini soyutlayıp tek kalabilenler evrenin yazgısını değiştiremeyecektir, yalnızca ötekilerin nereye doğru yürüdüklerini göreceklerdir, körlerden ve sağırlardan daha umutsuz olacaklardır, uyurgezerler okyanusunun şaşmaz biçimde düzenli ve değişmez bir hareketle yuvarlandığı yüzsüz bir burguya cepheden bakacaklardır.

Evren arzunun bir araya getirip ölümün parçaladığı bir mekanizma olduğundan, yitik kitle bu evrenin durumunu en korkunç haliyle yansıtır, onun cisimleşmiş halidir ve bu nedenle bu kitleyi ne sevebiliriz ne de ona acıyabiliriz, yitik kitle çekirge sürüleriyle ve kemirgenler ordusuyla aynı yasalara itaat eder, milyonlarca kafası olan bir canavardır. Yitik kitlenin bir tanrıya tapmak istemesinin bu tanrının ona benzemesi ve kitle aracılığıyla bu evrenin yansısı olabilmesi için yeterlidir, kitle tinin içini boşalttığından, bu tinin nerede tezahür edeceğinin önemi yoktur. Aslında tin kitleyi asla harekete geçirmez ve asla fikirler kitlede kararlılık kazanmaz, kitle tini kabul edemez, fikirlerin tini işlemesine de katlanamaz, kitlenin derinlikleri ölüdür ve buz tutmuştur, kitlenin gecesi ışığa baskın çıkar, Tarih, insanın boş bir laf olduğu bu zamandışı denizin enginliği boyunca kayacaktır. Yüzsüz gölgeler arasında kurtuluştan söz eden de kim? İlerlemeden kim söz eder? Aşmadan kim söz eder? Çünkü insanlığın kurtuluşunun anlamı yoktur, ilerleme nereyi ısıracağını bilemez ve aşma daha başlarken son nefesini verecektir.

Birkaç kişiyi kurtarabiliriz ama kitleyi kitle olarak asla kurtaramayız, akıl yürütebilir ve baştan soyutlayıp tecrit edebileceğimiz az sayıda insanı bilinçlendirebiliriz, ama bilimimizin katışıksız kayıp olarak çoğalttığı imkânların kullanımı bile yığınların payına düşeni değiştirmeyecektir, yığınlar iyi niyetli olduklarına inanarak bize yalan söylemeyi öğreneceklerdir, karışıklık daha da ölümcül olacaktır ve buna çare bulmak için gözümüz çok geç açılacaktır. Ölçü korunmadığında, kurtuluşun, ilerlemenin ve aşmanın kabul edilemez fikirler olduğunu; milyarlarcasının kemirdiği ve kirlettiği evrende ölçüden söz etmeyi ancak kendimize zarar vererek öğreneceğiz. Aşırı sayıdaki insanların ölmesi için dünyanın yok olması gerekecektir, yeni doğanların suçlu doğduğunu zaten biliyoruz, onlar burada oldukları için suçlular, suç onları hiçliğe mahkûm etmek değil, suç onları dünyaya getirmekte. Canlılar hızla çoğaldığı andan itibaren hayat kutsal değildir, aşırı kalabalık insanların hayatı böceklerinkinden daha değerli değildir ve savaşta ölmüş askerler onları savaşa sürükleyenlerin gözünde de daha değerli değildir.

İnsanlar hiçbir umut taşımasa kaderleri aynı olmazdı, insanlar hiçbir şeye inanmasa, durumları belki değişirdi: Dolayısıyla umut ve iman onların başlarındaki musibetin parçasıdır yalnızca, ama bunlar efendilerinin mutluluğudur ve tinselciler, ermişliklerine rağmen, efendilerin bekçi köpekliğini yapmadan duramazlar. Kıyamet gününde ne umut ne iman bağışlanacak; son nefeslerini verene dek tohumlarını çoğaltmaya yönelttikleri can çekişenlerin ve ölenlerin müsebbibi onlardır. Erkekler hiçbir şeye umut bağlamasalardı kadınlar kısır ölürdü, erkekler hiçbir şeye inanmasalardı döllemektense ahlaksızlığı sever olurlardı, ahlaksızlıklar onları görevden daha az mutsuz ederdi, görev ahlaksızlıklardan daha kötüdür, görev musibetin içine yerleşmektir. Hakikat nihayet çırılçıplak ortada ve hakikatin açığa çıkması her zaman cezalandırıldı, nedeni de malum, düzenin umuda ihtiyacı vardır ve umut düzen için tüketilir, düzen imana daha fazla ihtiyaç duyar, iman yalnızca düzen için yaşar ve insanlar hayatı çoğaltarak yaşarlar...

Umut ve iman geçmiş kuşakları aldattılar, gelecek kuşakları aldatacaklar ve yanlış fikirlerin ağırlığı arttıkça sefalet de bununla birlikte aktarılır; düzen çağların çökeltisine göz kulak olur ve aldatılan insanların ölümüyle yaşar. Ara sıra dünyada bir kurtarıcı belirir, ama bu kurtarıcının mesajı daima anlaşılmazdır ve düzen bu mesajı kendi keyfine uydurmakta tereddüt etmez. Okuduklarını anlayan ender kişilerin karşısına, söze sığmaz bu lafların ortasında yeniden düzen çıkar, çünkü düzen peygamberlerin konuşmasına izin verir ve onlar konuşmalarını bitirdiklerinde son sözü düzen söyler, hem umuda hem imana damgasını düzen basacaktır: Metinler bu koşullarda kabul edilir ve onların esinleri yanılmaz olarak değerlendirilir, bu yöntem binlerce yıl geçmişe uzanır ve çağlar tükenene dek de asla değişmeyecektir. Kurtarıcılar kuşakların dengi geçinirler ve düzen kalır, onlara teslim olmuş gibidir ve onların eserleriyle silahlanmayı amaçlar, Tarih bize her kurtarıcıdan sonra düzenin daha güçlü olduğunu öğretir, bütün kurtarıcıları inanılır ve güvenilir kılmak için hizmet ettikleri umut ve imandan daha güçlü olur.

Umut ettiğimiz için ölüyoruz, inandığımız için ölüyoruz, aldatılan ve kendi kendilerini aldatan insanların nasibine düşen budur, bu nasip değişmeyecektir, yalnızca felaket bizi bundan kurtarabilir ve felaketten kaçamayacağımızı biliyoruz. Ölüme doğru gidiyoruz, umut ve iman bizi tavlıyor, umut ve iman ölümüne doğru gidiyoruz, onlarla birlikte ve onlar tarafından ölüyoruz, insanlığın geri kalanı bunlardan sonra hayatta kalacaktır, insanlığın geri kalanı yaşayacaktır, ama tinde yaşayacaktır, imana karşı koyan tinde, umuda ihtiyaç duymayan tinde. Aslında, yitik kitle bu dünyanın dengesini sarstığı sürece tinin hükümranlığı olamaz, tinin egemenliğine ancak kitle hiçleştiğinde erişebiliriz. Derdin devası acımasızdır, hastalık daha da acımasız, ya iyileşeceğiz ya da yok olacağız, bu tercihten kaçamayız, iyileşmemizin bedeli en şaşırtıcı felaket olacaktır, geleceğin gölgesi şimdiden bizim üzerimizde olduğundan Tarih bu felaketi anımsamaktadır. Çünkü gelecekteki ölümün gölgesinde ilerliyoruz, ölüm bizim varoluşumuzun aşırı miktardaki boyutudur, uçurum bizim üzerimizde asılı duruyor ve bizler sıra sıra uçuruma teslim ediyoruz kendimizi.

Bu dünyanın şimdiki halinde varlığımızı sürdüremeyiz, çünkü bu dünyanın şimdiki halinin geleceği yoktur, bizi şimdiki zaman öldürecek ve hayatta kalacak olanlar –pek az olacaklardır!– bir başka dünyada bulacaklar kendilerini, bizim içinde yaşadığımız dünya bunun vaadi olamaz. Gelecek zaman şimdi maruz kaldığımız gerçeklikten kopacaktır, eğer bunu sürdürürse gelecek zaman olamayacaktır, bizimle geleceğimiz arasında bir uçurum uzanmakta; bizim içinde yok olup gitmemiz gereken uçurum bu. Böylece kaosa ve geceyle eştözlü eserlerimizle dolu olan ikinci ölüme gireceğiz, böylece bu eserlerin altına kendimizi daha iyi gömebileceğiz, böylece geçmiş yeniden ortaya çıkmasın diye daha da derinleştireceğimiz karanlıklar içinde bizim peşimizden gelecektir. Bizler Tarihi kapatmaya yazgılıyız, Tarih bizimle birlikte ölecek, parantezin sonuna değiyoruz, kaçınamayacağımız şeye rıza gösteriyoruz, hem de tamamen ve hiçbir şey bizi daha fazla ürkütmüyor, en kötüyü bekliyoruz, en kötüyü umuyoruz, umudu çoktan feda ettik, imana el çektirdik, özgürüz, hiç olmadığı kadar özgürüz, kendi ölümümüzde mevcuduz ve bizim için artık ölümün bile vekalet ettiği bu yaşama nedenleriyle birlikte varlığımızı sürdürüyoruz.

Uçuruma doğru yürüyüşü durduramayacağız, aşırı kalabalık insanların ağırlığı bizi bağışlamayacak, başlarımızın üzerinde birikmiş yüzyıllar bizi dönüp durmaya zorlayacak ve bizi uçurumdan yuvarlaması için varlıklarını koruduğumuz yanlış fikirler kaosu aklımızı karıştıracak. Her şeyi yapabiliriz, geri çekilmek hariç, yolda sıkıntı bile çekmeyeceğiz, yolun bizi neye hazırladığını biliyoruz. Çözümler birbiri ardına geriliyor, bizi geride kalanlardan koparıyorlar, tekerleğin her dönüşünde paradokslar çeşitleniyor ve problemler karmaşıklaşıyor, çoğumuz bu problemleri önümüze koymaktan kaçınıyoruz, çoğumuz kendini tahayyül etmekten kaçınıyoruz ve en zekilerimiz tutarsızlığımızın meşruiyetini savunacaklar, en ünlü bilginlerimiz sentez savından vazgeçiyorlar, sonunda bu dünyanın imgesi parça parça oldu ve düşünürlerimiz dünyanın artık bu haliyle varlığını sürdüreceğini ileri sürüyorlar. Peki ne kadar zaman için? Çünkü hiçbir düzensizlik kendi düzensizliği içinde varlığını sürdüremez, yalnızca giderek daha fazla dağılabilir, türün yasasıdır bu, bizim kâhinler bunu unutmak istiyorlar, bizse bunun hem kapsamını hem doğruluğunu hissedeceğiz.

Bir ülke Tarih yapıyorsa yirmiden fazlası Tarih'e maruz kalıyor ve bu yirmi ülkedeki her parti, hangisi olursa olsun, milliyetçi olduğunu ilan eden Yabancı partisidir. Artık Tarih yapmayan uluslar, başlarına geleni anlamıyorlar, onların yazgısı kaos, ihtişamları onları bu kaostan koruyamaz, onların nasibine düşmüş olan uyuşukluk içindeki manevi çöküşe karşı erdemleri de onları uyaramayacak. Bağımsız kalmış az sayıdaki ulus dünyanın geleceğini başlarının üzerinde taşımayı üstleniyor, geçmişte daha kolay yapabiliyorlardı, giderek daha zorlaşacak. Yazgının payı büyüyor; yazgının fırlattığı gölgedir uyuşukluk: Bir gün onlar da halkların çoğunluğuyla aynı nasibi paylaşacaklar, güçleri hiçbir işlerine yaramayacak, ayrıcalıkları yalnızca hayali olacak, nihayet Tarih herkesin tutkusu olacak. Bizimle onlar arasında kaç yıl var? Ne kadar süre sonra biz de kaçınılmaz olarak güçsüzlüğe mecbur hale geleceğiz -hem de birinciler en başta olmak üzere? O zaman en kötü kesinleşmiş olacak, düzenin dış görünüşünü boşuna koruyor olacağız, kaosa gideceğiz, iyi niyet gözümüzü kör etmiş olacak, giderek daha despotikleşecek düzen, ve giderek daha saçma bir geleneğin onayını almış olacak.

Milliyetçilik evrensel bir hastalıktır, ancak çılgınların ölümüyle şifa bulur, bu kadar zararlı düşüncenin iyice daralttığı bir dünyada varlığımızı sürdüremeyiz, yok olacağız. Geleceğin tarihçisi, doğanın halklara baş döndürücü bir ruh musallat ederek halklardan öcünü aldığını ve Milliyetçiliğin çok kalabalıklaşmış hayvan topluluklarını ele geçirmiş olana benzer bir çılgınlık olduğunu söyleyecektir. Biz çok kalabalığız ve ölmek istiyoruz, bize soylu bir bahane gerekiyor ve işte bulduk: Sahip olma ve yabancılaşma huyu, hem de olabilecek en kusursuz haliyle. En aşağılık edimleri gerektiğinde çoğaltarak kendimize itibar vermemizi sağlar, bizi kurban olmaya mecbur bırakarak kendi kendimize bakıp sarhoş olmamızı sağlar, bizi tüm saflığımızla canavarlaştırır, erdemlerimizin bütün erdemsizliklerin sıfatıyla donanmasını sağlar ve –en iyisi– arzuladığımız ama seçmeye cesaret edemediğimiz şeyi bizim için o seçecektir. Bizler adamakıllı hapı yuttuk, bu hastalık hiçbir ulusu esirgemez, bütün ülkeler onları birbirlerinin karşısına çıkartan ve boğaz boğaza gelecek denli harekete geçiren öfke türüne varana dek birbirine benzemektedirler.

Hiçbir ulus kendi tarihi olarak adlandırdığı şeyi unutmak istemediğinden ve çoğu zaman kendini Tarih'ten ayırt edecek bir gerekçesi olmadığından, günün birinde hepsinin vazgeçmesi gerekecektir. Son galip, uzamı ve zamanı silahsızlandıracaktır, araçlara ve fikirlere, iddialara ve anılara, biçim ve içeriklere el koyacaktır, kendini elli yüzyılın tek mirasçısı ilan edecektir, kendisinin insan türünün varlık nedeni olduğunu ve yüz halkın görevinin de her şeyden feragat etmek olduğunu kanıtlayacaktır, kimilerinin kökünü kazıyacak, geri kalanların çoğunu sürecektir ve her yerde bir sürü insan görülecektir, tek efendisi de o olacaktır. Çünkü sadelik, gözlerimizin önünde çığ gibi büyüyen farklılıkların en azından bollaşmasıyla ve bu bollaşma sayesinde düşünülebilir, gelecek sadeliktedir, bir düzensizlikten diğerine ilerleyerek nihai düzene doğru gidiyoruz, bir kıyımdan ötekine giderek ahlaki silahsızlanmaya gidiyoruz, pek az kişi kurtulacak ve pek az kişi kurtulmuş olacak, yitik kitle ise bu arada yok olup gidecek, kendisiyle birlikte çözümsüz sorunları da uçuruma sürükleyecek. Milliyetçilik, yalnızca bir kitle olan kitleyi teselli etme ve ona Narsissus'un aynasını sunma sanatıdır: Geleceğimiz bu aynayı parçalayacaktır.

Nezaketin alana ihtiyacı vardır ve dünyada en fazla eksikliği çekilecek olan şeydir alan, sıkışık bir dünyaya doğru gidiyoruz, bunu hiç anlamadık, bizi abartan anılarımızdan feragat etmeliyiz, fazla yer kaplayan yanılsamalarımızdan feragat etmeliyiz. Ulusların bunu kendi rızalarıyla yapmayacağına inanabiliriz, bu ret sayısız dehşetin habercisidir, son galibin başının üzerinde yargıçlar olmayacak ve tek bir günde bir milyar insanın kökünü kazıdığında kimse onu eleştirmeyecek. Gelecekte verilecek kararlar üzerinde uzlaşma aranmayacak, gelecek kesip atacak, geleceğin sıfatları şiddet ve sadelik olacak, bu sıfatlar hakkında kendimizi aldatabiliriz, filozoflarımız birbirleriyle yarışırcasına mucize tahmininde bulunuyorlar, en iyi mantıklı zincirleri ve en kesin gerekçeler karşısında bile asla bu kadar geri çekilmezler. Kelimelerden duyulan korku büyüyor; demek ki onlara bir güç atfetmişiz ve bu güç olayların akışı içinde gün be gün yalanlanıyor, onlara yüklediğimiz anlama gülüp eğip büküyoruz bu anlamları –açık seçik ve belirgin nedenler önünde titremek hariç.

Ciddiyetten uzaklaştık, ciddiyetsizlik hayra alamet değil, yargılarımız içimizi kemiren ve belki de başka çare kalmadığından yalan söylediğimiz korkunun izini taşıyor. Babalarımız kimi zaman trajik görünmeye cesaret ediyordu, çünkü bizim gibi ölümün gölgesinde yaşamıyorlardı, dünyanın sonundan söz ederken, bu sonla aralarında sayısız kuşak olduğunu hissediyorlardı –bizse yakınımızda kabul ediyoruz. Bizlerin görmeyi kabullendiğimiz şeyi babalarımız hayal ediyordu, onların hipotezi artık bizim tezimizdir, onlar ölmekle yaşamak arasında tercih yapabilirlerdi, oysa ki bizler şimdiden hayatta kalmaya çabalıyoruz. Tarih'in beş bin yılı aşkın bir süredir ilerlediği bu olay pek yakında sona erebilir ve bizi her türlü gerçekliğin dışına sürükleyebilir; bizim kimliğimiz pek yakında sona erebilir, öğle vakti alacakaranlık çökebilir, parantezin kapanabilir ve zamanlar karışıp zamandışına gelip dayanabilir ve aniden orada parçalanabilir. Ölüm orada olduğu için bizler gerçekliğimizden kurtulmaya çabalıyoruz; babalarımız ise yalnızca vaat arayıp müjde buluyorlardı.

Sağır olmayan herkesin işittiği derin ses bizi bekleyen şey konusunda uyarıyor, kötülüğün çaresi olmadığını ve mucizeye inanmanın kutsallığa saygısızlık olduğunu biliyoruz, yokuşu çıkamayacağımızı ve görünüşte kabul edilebilir nedenlerle inişi onaylayacağımızı biliyoruz, bir uçtan öteki uca parçalanacağımızı ve fikirlerimizin imkânlarımıza denk olarak hazırladığı kıyamet içinde yok olacağımızı biliyoruz. Yakında ortak paydamız kaos olacak, kaosu kendi içimizde taşıyoruz ve onu aynı anda bin yerde bulacağız, her yerde düzenin geleceği kaos olacak, düzenin şimdiden bir anlamı kalmadı, boş bir mekanizmadan başka bir şey değil ve bizi telafisi imkânsız şeye mahkûm etmesi için düzeni sürdürerek biz tükeniyoruz. Yazgı'ya bir tapınak yükseltiyoruz, kurbanlar sunarak onu onurlandırıyoruz ve kendimizi de sunacağımız saat uzak değil, dünya, başkalarını da ölüme sürükleyerek ölmeyi hayal eden insanlarla dolu. Aşırı kalabalık insanlar, evrene yayılan ve ökümen'i yaşanmaz kılan bir zehri damıtıyor gibiler. Cehennem, hiçlik olmak bir yana, varlıktır.

Çünkü ahlakın ve imanın bedeli, çok fazla çoğalmış ve insanın Cehennem'i olmuş beşer varlığıdır. Bu bize ahlakın hiçbir anlamı olmadığını ve imanın tanrısal olmadığını göstermektedir; her ikisi de efendilerimizin hizmetindedir, bizim en berbat düşmanımız bizi yöneten efendilerdir. Efendilere köle gerekir, köleler ne kadar çoksa efendiler de o kadar çok zenginleşir, yeter ki kadınlar doğursun ve çocuklar doğsun, gerisi vız gelir onlara, nüfusun azalması onların yıkımı olacağından evrenin parçalanmasını tercih ederler, -dünyayı kurtaracak olan- hareketin durması onların zararınadır. Bizler bu dünyada derimizi yüzen soygunculara kanmışız ve Tanrı'ya itaat ettiğimizi sanırken aslında insanlara itaat ediyoruz, hem de bizi kaosa sürükleyen ve ölümden sakınmayan insanlara, cahil insanlara, güçsüz ama bize dayattıkları gelenekler adına ölüme zorlayan insanlara. Çünkü yetkililerimiz hiçbir şey bilmiyorlar, hiçbir şey yapamıyorlar, hiçbir değerleri yok, bizi hiçbir şeyden korumuyorlar, yalanlarla bizim beşiğimizi sallamak dışında hiçbir konuda hemfikir değiller, tek amaçları kazandıkları ayrıcalıkları korumak ve yerleşik düzenlerini sürdürmek.

Bizim sözde dini ve ahlaki yetkililerimiz, kendi gerçekliğimiz karşısında bizi silahsızlandırmaktan başka bir işe yaramıyorlar, bizim imkânlarımızın ruhu onları hükümsüz kılacağından bu ruha karşı duruyorlar, bizim yetişkin olmamızı istemiyorlar, onlara saygınlık sağlayan hataları sürdürmekten başka bir şey düşünmüyorlar, bize itaat ve kafa karışıklığı vaaz ediyorlar, onların eseri olan her şey bu dünyanın felaketine gelip ekleniyor. Eğer biz utanç içinde öleceksek bu onların hatası, çünkü soluk alır gibi ihanet ediyorlar bize, onlar bizim ayakbağımız, bizse onları bize destek olan temel zannediyoruz, onların yok edilmesi bizi özgür kılardı ancak uygun zamanda onlardan kopmayı göze alamadık. Bu yüzden sadakatimiz bizi lanetliyor ve itaatimiz bizi mahkûm ediyor, artık çok geç ve hiçbir şeyi telafi edemeyeceğiz, felaketten kaçamayacağız; bizim en büyük tesellimiz, yok olurken, bizi uçuruma sürükleyenlerin de ayaklarımızın altında yok olduğunu görmek olacak ve ölürken onların hem anısını hem de tohumlarını yok etmek için ayaklarımızın altında çiğneyeceğiz. Yarın, yalnızca kurbanlar olacak; Tarih'in adaleti budur.

Bizim dinlerimiz insan türünün kanseridir, ancak ölerek bu kanserden kurtulabiliriz, dinlerimiz yok olsun diye ölüyoruz; felaket, rahipleri cemaatleriyle birlikte yutacaktır, harabelerin ortasında insanlıktan sağ kalacak olanlar, ayakta kalan taşlara saldıracaktır. Ulusların, evreni tekrar düşünmek gerekirken, büyük yapıların bakımını yapıp restore ettiğini görünce gülüyorum, onların tinsel ölümleri buradan doğacak; gelecek felaketin insafına kalmış yüzlerce halkın, hayali ya da gerçek antikçağlarını korumaya çalıştıklarını görmek güldürüyor beni; ayakta kalacak olan hiçlik olacakken tapınakların hiçlikten kurtarılmaya çalışılmasını görmek beni güldürüyor, ve ben her şeyin öleceğini söylüyorum, insanlarla taşlar arasında, taşlarla insanlar arasında fark olmayacak. Yarın ölümün kaosla düğünü kutlanacak ve biz şimdiden onların sofrasını süslüyoruz, onların şenliği için çalışıyoruz; kurban edilmiş, dilim dilim kesilmiş, haşlanmış ve kızartılmış halkların etlerinin ortasında nadide birer parça olarak yer alacak binalarımız; halkların en derin yeri Tanrı'nın inayeti karşısında sevgiden titreyecek ve can çekişirken, tanrısal olduğunu hayal ettikleri boşluğu seyredecekler.

Bugüne dek boşluk genellikle başkalaşım geçirdi, boşluğun yerini tanrılar aldı. Artık ilk kez tanrılar boşluktan doğmuyor, boşluk neyse öyle kalıyor, insanlar boşluğu bütünlüğü içinde seyredecekler, tüm dünya boşluğa benzeyecek ve boşluktan farklı olan şey yok olacak ki yalnızca boşluk var olabilsin. Bu, saflık anıdır, buna sevinmeliyiz, burada yalnızca kendi Tarih'imizi ve bu Tarih'e gönderme yapanları, yani bizim vahiyli dinlerimizi ve sözde ebedi olan ama aslında yalnızca tarihsel olmuş buyruklarımızı yitireceğiz. Kaybedeceğimiz Tarih var yalnızca, bir de Tarih'e bağlı olan her şey; boşluğu daha çok seviyoruz ve onun yükselişini alkışlıyoruz, ölmemiz gereken anda bizi aydınlatan sevinçtir boşluk. Böylece telafi edilemez olanı, en yüksek intikamcımızı onaylıyoruz, ulusların can çekişme bağırtısı bizim cenaze töreni müziğimizdir, düzen ve savunucuları gözümüzün önünde darmadağın oluyorlar, onlar küle döndüğünde biz de gözlerimizi kapatacağız, insanların en teskin edilmişi olarak öleceğiz, çünkü müminleri besleyen yalanın eserlerini tek reddeden bizler olduk.

Taptığımız şeyi yakmadığımız için cezalandırıldık, ama torunlarımızın çocukları, felaketten sonra, bizim yaktığımız her şeye tapacaklar. O zaman bizi kötü delilere benzetecekler, tanrılarımız canavarlara, dogmalarımız dehşete ve buyruklarımız kâbusa benzetilecek, bizim cinli olup olmadığımızı düşünecekler haklı olarak, çünkü kendi tanrılaştırdığımız şeyin elini eteğini öpmek için cinli olmak gerek. Bizim gizemlerimizin altında hastalık ve yalan yatıyor, efsanelerimizin dokusunda sanki bir çılgınlık var; kirlenmiş ırmaklarımıza benzeyen bu tinsel gübrelikten, bu pislikten şaşkına dönmeden çıkamayacağız, saflığın ardından kişneye kişneye saflığımızı yitirdik, yeniden insan kurban ediyoruz, yolumuzu öyle şaşırdık ki kendi edimlerimizi tahayyül edemiyoruz. Varlığımızı bu haliyle sürdürmekten daha kötü ne gelebilir başımıza? Suçlarımızın ölçüsü hâlâ hiçlik midir, bu suçları yok etmeye yetmeyen bu ölüm mü bizim yeniden hakkımız? Boşluk iyidir, boşluk azizdir, boşluğun kötülükle eştözlü olmasını isteyenler kötülüğün sürmesini ve yeryüzünde kötülük hakimken kendi varlıklarının sürmesini arzulayanlardır.

Pagan olmuş, pagan kalmış bir dünya doğayı ihlal etmezdi, Pagan görüşler doğayı kutsal kabul ediyordu, genellikle ağaçlara ve su kaynaklarına tapıyorlardı; vahyedilmiş olduğu varsayılan dinlerin dogmalarının merkezine yerleştirdikleri zaman yerine, Pagan görüşlerin konusu uzamdı, ve, istisnalar hariç, ölçüyü aşkınlığa, uyumu da her şeye tercih ediyorlardı. Kendilerinin vahyedilmiş olduğunu söyleyen dinler bizim üzerimizde fanatizmi yerleştirdiler ve bu fanatizmi sonuna dek vardıran Hıristiyanlık deliliği tanrısallaştırdı, tutarsızlığı yüceltti ve daha büyük bir iyilik adına kargaşayı meşrulaştırdı. Bu ürkütücü tezler sonuçsuz imkânlara sahip olduğu sürece insanlar buna uyum sağladılar, ama bizim eserlerimiz bu tezlere denk düştüğünden beri, buyruklarımızın devasalığını, dahası saçmalığını hissediyoruz. Tanrısal tecessüm fikri, en canavarca fikirdir ve bizim çözümsüz paradokslarımızın en önemli nedeni gelecekte burada aranacaktır; bu fikrin vardığı yerlerden biri doğaya tecavüzdür, aşkınlık bizi buna hazırlamaktadır ve bu dünyadan duyulan nefret bu tecavüzü meşrulaştırmaktadır: Şunu asla unutmamalı, Dünya, Ten ve Şeytan Hıristiyanların gözünde bir karşı-Üçlem oluşturmaktadır.

Modaya uyan Hıristiyanların benim belirttiğim tezleri benimsemeyi reddetmelerinin ve başta teologları olmak üzere, bu tezlerin sonuçlarından kurtulmaya çalışmalarının bir önemi yok! Tek yaptıkları kargaşaya kargaşa katmak oluyor yalnızca ve telafisi imkânsız olan şeye çare bulmak isterken, paradokslarının labirenti içinde yollarını iyice kaybederler. Çaresizlik bir gerçektir, ölçüsüzlük ruhu, kilisenin ölçüsüzlüğü şu an dünyanın ruhudur, dogmaların dikeyliği her yönde parçalandı ve uzam içinde birbirleriyle iletişime geçerek kendi boyutlarını değiştiriyorlar. Bu sarsıntıdan pek memnun kalacak düşünürler buldu kendine geçenlerde, hem de din adamları arasında, ve onlar yeni bir tinsellik umuduyla ökümen'e tecavüzü kutsadılar. Oysa, hayvanlığa doğru yol alıyoruz ve vardığımız yer gayri insanilik; bıktırıcı ahlak öğütlerine ve iman bildirimlerine rağmen, kendimizi haksız yere günahkâr sanıyoruz, oysa ki spermatik otomatlardan başka bir şey değiliz: İnsan kilisenin bize öğrettiği şey değildir, hiçbir zaman da olmamıştır. Hem insanı yeniden tanımlamak hem de dünyayı yeniden düşünmek gerekiyor, ama bunu hayal etmek için bile artık çok geç.

Felaketten sonra, şimdiki insanlığın küçücük bir bölümü olacak soydaşlarımız, su kaynaklarını ve ağaçları kutsayacaklar, toprağı gökle evlendirecekler, kurban etme fikrini iğrenç bulacaklar ve aşkınlık fikrini kutsallığa hakaret sayacaklar, vahiyli dinlerin ortadan kaldırdığı her şeyi –kutsal fahişelik ile ritüel birlikteliği, üreme kültü ile sembollerine tapınmayı, kutsal evlilikler ile Saturnus şenliklerini– yeniden oluşturacaklardır. İnsanı, olması gereken şey değil, olmaktan vazgeçtiği şey olarak göreceklerdir, peygamberlik yanılsamalarına yeniden düşmeyeceklerdir, kusurlu bir otomatı kusursuz kılmaktan vazgeçeceklerdir, tinselliğin çoğunluğun nasibi olmadığını ve sözde vahyedilmiş dinlerin yaptığı gibi, aynı öğretiyi herkese iletmenin hata olduğunu kavrayacaklardır. Çoğu kimsenin putperest kalması ve tenselliği benimsemesi daha iyidir; kötülük bizim onları kınadığımız ve kendilerine yalan söyleyerek bize de yalan söylemeye onları zorladığımız andan itibaren başlar; sıradan insanların hazza da tövbeye de tanrısallık katması ve Hıristiyanlar için kudas ayini neyse onlar için de orgazmın aynı şey olması en iyisidir.

Yüzyıllardır ve bin yıllardır yanlış yoldayız, artık bunun bedelini ödememiz gerekiyor, gözümüzün açılması bizi günahlarımızdan kurtarmaya yetmez ve kaybettiğimiz cenneti yeniden bulabilmemiz için, Cehennemin kaotikliğini ve karanlığını tüketmemiz gerekir. Şu an hâlâ öyle körüz ki bizim yolumuzu şaşırtmakta ısrar edenleri aşkla seviyoruz, suçlarına ve hatalarına rağmen onları her zaman affediyoruz, onların saçma eğitimlerine her zaman katılıyoruz ve sanki onlar çobanmış da biz de aşağılık hayvanlarmışız gibi değnekleri altında yürüyoruz. Yine de bizim tanrı olarak ünlendirdiğimiz bu şaşmaz adamlar bizi uçuruma sürükleyecekler, onlar kaç kuşaktır yanılıyor ama biz bunu anlamayı reddediyoruz, kendi çıkarlarımızı, onurumuza varana dek onlara feda ediyoruz, bir süre sonra kendi geleceğimizi de onlara feda edeceğiz, Tarih bu kadar aşikâr delilik pek az tanımıştır. Son felaketten hayatta kalacak olanlar bizim körlüğümüz üzerine düşüneceklerdir; bunu, mahkûm olduğumuz sonun duyurusu olarak göreceklerdir, buradaki mantığı fark edeceklerdir –ortadaki kozun ne olduğu malumdur.

Çünkü biz bu mantığın dışına çıkmıyoruz ve görünüşe bakılırsa giderek daha saçmalaşan bu evrende, kaçamayacağımız kaderi hak edip etmediğimizi artık kendimize sormuyoruz; bize bu kaderi hazırlayanlar geleneklerimizdir, bizi buna vakfedenler fikirlerimizdir, isyan ettikten sonra bizi yeniden bu yola sokan şey itaatkârlığımızdır, yarını olmayan bir tedirginliğin ardından bizi bu kadere yeniden mahkûm eden şey alışkanlıklarımızdır. Dolayısıyla, kendimizi kavrayabildiğimiz ölçüde, istediğimiz şeyi istiyoruz, ve efendilerimizin, bizim yerimize de olsa, istedikleri şeyi istiyoruz. Çıkarımız bunu gerektirse de, hazırlıksız davranamayız; bizi dağıtan şeyin etrafında, daha kararlı, toparlanıyoruz, bizi sürükleyen şeyden kopmaya cesaret edemiyoruz ve kurban etmenin mucizeler yarattığını hayal ediyoruz. Kendimizi kurban ettiğimizi mi söyleyeceğim? Kurallar şaşmaz, yeri ve zamanı geldiğinde bundan kaçamayız, ölmüş tanrılarımız ve kurt yeniği putlarımız için kendimizi feda edeceğiz, bu edim bizi kendi gözümüzde önemli kılacaktır ve bir dava için kanımızı akıttığımız andan itibaren, içeriğine bakmadan bu davaya itibar edeceğiz.

İdeal, içgüdünün yerini tutuyor; ve balıkları ve böcekleri, kemirgenleri ve gevişgetirenleri ele geçirmiş olan kalabalıklar halinde ölme eğilimi bizi kandırmakla görevli ideal sayesinde bizi de ele geçirecek. Kendimizi en saygın ve en çıkarsız hissettiğimiz anda, bizi sürükleyen şey için yandığımız ve ölümsüzlüğü hayal ettiğimiz anda bizi insan kılan şeyden yoksun kalır ve yokuş aşağı iniveririz. İşte, durumun trajikliği ve günün birinde bizi bulacak en yüce iğrençlik; türün yasalarından kaçamayız ve bu yasalar da, sırası geldiğinde, hayvan topluluklarını yöneten yasalara gönderme yaparlar; davranışlarımızın anahtarını, asla başlarımızın üzerinde değil, ayaklarımızın altındaki uçurumlarda buluveririz. İdeal, içgüdünün yansımasıdır, sanki onun taban tabana zıddıdır, idealin gücü yaratılışındaki iğrençliktedir, tıpkı kendimizi soylu bir bahaneyle eğilimlerimize teslim ederken hissettiğimiz zevkte olduğu gibi; idealin orgazmı renklendirmesini ve orgazmın ardından gelen manevi çöküşü örtmesini istiyoruz. İnsan her şeyden zevk alır ve hatta yok edilmek için kendini sunmaktan bile.

Bizler mahkûmuz ve içimizden bunu bilenler seslerini duyuramıyorlar, duyurabildiklerinde ise suskunluğu korumayı tercih ediyorlar. Sağırlara vaaz vermek ve körlerin gözünü açmak neye yarar? Onları sürükleyip götüren hareketin içinde sebat göstermelerini engelleyebilir miyiz? Dosdoğru en korkunç geleceğe doğru gidiyoruz, bu gelecek bugünden yarına başlayabilir, daha biz başımıza geleni işitmeden kendimizi oraya gömülmüş bulacağız, içinde yaşanamayan evrende umutsuzca ölmekten başka bir seçenek kalmayacak bize. İnsanlar toprağa sahip olmak için savaşıyorlardı, yarın suya sahip olmak için birbirlerini gırtlaklayacaklar, havamız kalmadığında, harabelerin ortasında soluk alabilmek için boğazlayacağız birbirimizi. Bilimden mucizeler gerçekleştirmesini bekliyoruz, yakında ondan imkânsızı isteyeceğiz, ama bilim ihtiyaçlarımızın gerisinde kaldı ve asla ihtiyaçlarımıza yetmeyecek, yeryüzünde cenneti isteyemeyecek kadar çoğuz, milyarlarcayız; bilimimizin yardımıyla, salak çobanlarımızın sultası altında cehennemi kaçınılmaz kılıyoruz. Gelecekte, tek uzgörüşlülerin Anarşistler ve Nihilistler olduğu söylenecektir.

İnsanın mutluluğa eriştiği, hastalıksız ve açlıksız, angaryasız ve korkusuz bir geleceği hayal meyal gördüğü bu yüzyılın eşiğinde, işte tam o anda telafi edilemez olan şey meydana geldi ve geçmişin güçleri geri döndü, hem de hiç olmadığı kadar muzafferdiler, aşırı kalabalık insan dalgaları tarafından taşınıyorlardı. Dünya nüfusunun iki misli artması için iki kuşak yeterli olacaktı, üç misli artması için üç kuşak yetti, dördüncü kuşakta yedi kat artacaktır ve hazırlıksız yakalanan bizim dinsel ve ahlaki yetkililerimiz, problem metnimizi karmakarışık ederek saçmalamaktan ve zaman kazanmaya çalışmaktan başka bir şey bilmiyorlar: Onların bu suçları asla bağışlanmayacak, çünkü onlar gelecek karşısında suçlu olacaklar, onlar insan türünün mutluluğundansa kendi yerleşik kurumlarını tercih ettiler; ulusları kandırabildiklerinde ve onlara bizim araçlarımızın ruhunu iletebildiklerinde, ulusların yolunu şaşırtmak ve onları içler acısı bir şekilde silahsızlandırmak için bunları öyle kullandılar ki, bundan böyle hiçbir şey bizim güçsüzlüğümüzün dengi olamaz. Bu nedenle Anarşistler ve Nihilistler haklıdır, sözde ahlaki düzenin, ahlak adına kaos için düzenin onları kusturması haklıdır.

Bize, itaat ettiklerimizin hükümsüzlüğünü ilan edecek yeni bir Vahiy gerekiyor; ama bizim itaat ettiklerimiz burada, onlardaki ölüm ağırlığı bizi ezen Kaderle işbirliği yapıyor, düzen ve kaos parçalamayı başaramadığımız bir bütün oluşturuyor. Yürüyen sağırlar ile militanlık yapan körler arasındaki aklı başında ve duyarlı son insanlar Anarşistler ve Nihilistlerdir; ama bu yüzyılda akıllı olmak yetmez ya da değiştirmek için olacakları hissetmek yetmez, düzenin yerine düzensizlik değil düzen koymak gerekir, ahlakın yerine de ahlaksızlığı değil ahlakı koymak gerekir, tıpkı inancın yerine de yalnızca bir boşluğu değil inancı koymak gerektiği gibi, ölen tanrıların yerine de doğan tanrılar koymak gerekir. Bizim ajitatörlere ihtiyacımız yok, peygamberlere ihtiyacımız var, bu zamana denk peygamberlere, eserlerimize denk dinsel dehalara ihtiyacımız var, çünkü anısına saygı ve hürmet gösterdiğimiz her şey –hem de hiç istisnasız– aşıldı, bunların hepsi aşıldı, kim ki hâlâ onlara başvuruyor, onlara ihanet ediyor demektir. Hiçbir gelenek bizi geleceğe karşı korumuyor, çünkü geleceğin öncesi yok ve evrenin sığınacağı bir yer yok.

İnsanların çoğu bebeklikten çıkamadığı için onlara bir Vahiy gerekiyor, hem de yaşamlarının en ufak edimi için bile gerekli bu. Eğer doğurganlık türümüzün hayatta kalmasını tehdit ediyorsa son tahlilde onları doğurgan olmamaya teşvik etmesi gereken tanrılardır: Ne sivil iktidarlar ve de ünlü bilginlerle dolu akademiler, tanrıların tek başlarına kendilerinde topladıkları yetkiye sahip olamazlar. Oysa, bizim tanrılarımız ya perhiz ya da doğurganlık vaaz ederler, biz ikisini de istemiyoruz; tenin ten olarak haz alma hakkı olsun ve bu haz insanlar kadar tanrıların da hoşuna gitsin istiyoruz; tanrıların hazza eşlik etmesini ve insanlar haz aldığında kendilerini onurlanmış saymalarını istiyoruz. Bize yeni bir Vahiy gerekiyor, hem de yeni bir Paganlık için gerekiyor; yeni bir Paganlık, sözde vahyedilmiş dinlerin kendi paradokslarının labirentinde yolunu şaşırttıkları dünyayı kurtaracaktır; bu paradoksların artık savunulacak yanı kalmamıştır, artık gayri meşrudurlar, artık saçmadırlar. Evreni yok eden şey zina değil doğurganlıktır, haz değil görevdir.

İnsanların erişkin olmasını beklemek yerine (zaten erişkin olmaya karar verirler mi bilmiyoruz); bilginlerin ve akıl yürütücülerin çözemeyeceği çözümsüz problemler ve tanımlayamayacağı tanımsız paradokslar üzerinde onları aydınlatmaya çalışmak yerine; onlarda olmayan bu bilince çağrı yapmak yerine; bir fanatizmden başka bir şey olmayan bu iyi niyete çağırmak yerine; fanatizmden başka bir şey olmayan bu güzel inanca çağrı yapmak yerine; kabul görmüş bir sanrıdan başka bir şey olmayan bu güzel inanca çağrı yapmak yerine; mucize beklemek yerine –ki önceki her şey bu anlama gelmektedir–, her şeyin ölmesi gerekirmiş gibi hareket etmek gerekir, felaketten sonra hayatta kalmaya hazırlanmak gerekir, yaşanamaz bu dünyada varlığını sürdürecek olan geride kalan insanları düşünmek gerekir, yitik kitleyi umarsızca kaybedilmiş kabul etmek ve onun geçici varlığını dikkate alarak akıl yürütmeye çalışmamak gerekir. Benim ileri sürdüğüm şey gayri insani gelebilir, ama asıl bu yüzyılın gayri insaniliği giderek artacaktır ve vaazlar da bu niteliği değiştiremeyecektir, insanlar boş yere tapınaklara koşturuyorlar, ortak ölümün gölgesinde, tapınaklar sonunda müminlerin başına çökecektir.

Yüzyıl her şeyi seçmek istiyor ve bu yüzden bizim bir üslubumuz yok, yüzyıl her şeyi anlamak istiyor ve bu nedenle labirentten çıkamıyor, yüzyıl yitik kitleyi bile kitle olarak insanlaştırmak istiyor ve bu yüzden gezegen çapında insan kıyımına gidiyoruz. İmkânsızı istiyoruz ve ancak bir imkân kırıntısına sahip olacağız, Ay'a ayak basacağız ve orada kendi dışkılarımızı içeceğiz, çocuklarımız yarın iğrençlikleriyle bilinen şeyleri yiyor olacaklar, bizi bekleyen yaşam öyle saçma ve öyle dehşetli ki, en iyiler düzendense ölümü, deliliği ve kaosu tercih edecekler; ikincil ölüm için bir düzen, sürekli delilik ve örgütlü kaos. Gelecekteki düzen hiç görülmediği kadar gayri insani olacak; bize en büyük yalanları söyleyecek kadar bilgili, bizi en şaşmazcasına aldatacak kadar kurnaz, ılık ve sistematik olarak biçimsiz bir canavar, esrarengiz ve düz, kaçak ve despot, daima doymak bilmez, yakalanamaz olmayı elden bırakmayan bir düzen. En kötüsü, bizi tatlı umutlarla kandırdıktan sonra, mahvolmamızı engelleyemeyecek olmasıdır, çünkü bizim saflığımızdan yararlanabiliyor olsa da o hâlâ zaafın ta kendisidir.

Bu düzenin suistimallerinden kaçamayacağız ve düzen bizden ne kaosu ne ölümü esirgeyecek, durumun mantığı bu, elli yüzyılın bizi buna yazgılı kıldığını hissediyoruz. İnsanların en kötüleri bundan böyle en kaygısızlarıdır, bizim durumumuz onların adilleri, azizleri, bilginleri ve filozofları alaya almasına imkân tanıyor, insanların en kötüleri hiç tartışmasız zafer kazanıyor ve görünüşe bakılırsa, haksız bile değiller, parçalanan biçimlerle ve çözülen değerlerle rahat rahat alay edebiliyorlar, bir kargaşa halinde istila ederek düzene yaslanabiliyorlar, her şeyin yok olma tehdidi altında olduğu bir vakitte her şeyin üzerine yükselebiliyorlar, karanlık yüzü seçmiş oldukları ve şenliğin galiplerini öldürdükleri için kendilerini değerli sanabilirler, ödüllerini alacaklardır. Kendimizi savunacak imkânımız yok, onlar uçuruma götüren akıntıyı izliyorlar, bizse geri çıkmak istiyoruz, suyun akışına karşı tek başımıza kürek çekiyoruz, düzene tek başımıza karşı koyuyoruz ve bu dünyada onların dalaverelerinin kurbanı olan bir sürünün arasında kolaylık sağlayıcı bir aygıt olmayı reddederek tek başımıza ayak diriyoruz.

Kimse bize hakikati söylemedi, hakikatin yeryüzünde savunucusu yok artık, tahminde bulunmak çok güç, giderek daha az sayıda insan hakikate erecek. Yüzyıl, gayet belirgin fikirlerin ölümünü gördü, hiçbir şey üzerinde anlaşamıyoruz, imalar, görgü kuralları ve çıkarlar hariç, başka her yerde muğlaklıklara serbestlik tanınmış. Hiçbir şey üzerinde anlaşamıyoruz, hatta hiçbir şeye inanamıyoruz, günümüzde bir şeylere inanmak için sanrılı biri olmak gerekiyor, bizim en yetkin zekâlarımızın hali içler acısı, bu durum onların hiç inancı olmadığını kanıtlıyor. Din bir düzen öğesinden başka bir şey değildir, daha da kötüsü kaos ve ölüm düzeninin öğesidir, bu dini yaşamaya çabalayanlar yarının sapkınları olacaktır ve yarın sapkınlık imanın yeniden samimileşmesine kanıt olacaktır, yüzlerce yerde sistemler parçalanıyor, ardından da mezhepler karınca gibi çoğalıyor, ama bizi ne birilerinin ateşli coşkusu ne de ötekilerin kendiliğindenliği kurtaracak. Şimdiden çok geç, burgaca girdik bile, bizi sürükleyen şeyden kaçamayacağız ve mahkûm olduğumuzu biliyoruz.

Bizim sözde tinselcilerimizin yavan laflarının suratımızda şakladığını işittiğimde ve insandan çok geviş getiren bir yığının bu budalalıklara kulak verdiğini gördüğümde, serseme çevrildiğimizi ve bize ayrılmış yazgıyı hak ettiğimizi hissediyorum. Bütün bu geviş getirenlerin kendi hayvanlık görevlerini yaptıklarını, sabanı çektiklerini, aştıklarını, boynuzladıklarını ve buzağıladıklarını biliyorum; sütlerini ve kimi zaman da etlerini devlete verdiklerini biliyorum; ama sonunda insanlaşmak gerektiğinin farkına varmalarını ve kendilerine öğretilen ya da vaaz edilen şeyin beş para etmediğini anlamalarını isterdim. Ayakta uyutan bu masal yığınlarına, alışkanlık gereği bile olsa nasıl inanabiliyorlar? Burada olmaktan utanmıyorlar mı, onurlarını yitirdiklerini ve bu konulara nezaket göstermenin başarısızlıklarının itirafından başka bir şey olmadığını hissetmiyorlar mı? Onların aradıkları entelektüel konforu artık kimse bulamaz, hiçbir gelenek bunu onlara sağlayamaz, yalnızca budalalık bize bu konforu verebilir. Bu kadar aşağıya mı düştük ki, meşruluk sıkıntısı çeken devlet başkanları sürüye karışıyor, otlamaya götürdükleri geviş getirenlerle birlikte komedi oynuyorlar?

İnsanların hiçbir şeyden umudu olmasaydı ve hiçbir şeye inanmasalardı, tohumlarını çoğaltmayı derhal reddederlerdi ve evrensel nüfus azalması yoluyla sorunlarımız bir ya da iki kuşak içinde çözülmüş olurdu. İleri sürdüğüm bu tezi yalnızca ben iddia ediyor değilim ama benim gibi düşünenler varsa da yazmaya ne kadar cesaret edecekler, bilemiyorum; dahası, bir kürsünün en tepesindeki profesör bu tezi bağıra bağıra duyurabilecek midir? Bu türden bir bilgiye hangi hükümet hoşgörü gösterir? Hangi zırvalarla dolu din buna hoşgörü gösterir? Onlar ısrarla bizim umut etmemizi ve inanmamızı istiyorlar, ne olursa olsun umut etmeliyiz, yeter ki umut edecek bir şey olsun, inanmamız gerekiyor, hem de neye olursa olsun, yeter ki bir şeye inanalım, beğenimize uygun saçmalıklar arasında tercih yapmakta özgürüz, yeter ki aptalca olsunlar. Oysa, umudun üstlendiği tüm amaçların ve imanın konu edindiği tüm nesnelerin ortak bir varlığı vardır: Sonsuza dek salak olmak ve üstelik, şimdi bir de bağışlanamaz olmak, çünkü bizden daha fazla özgürleşmiş imkânların ortasında bir kuşak daha aptal aptal duramayız.

İnsanlar kendi çocuklarının onları doğuranlardan daha bahtsız olduğuna, torunlarının daha da mutsuz olacağına ikna olduklarında, evrene çare olmadığına ikna olduklarında, bilimin mucize yapamayacağına ve göğün para keseleri kadar boş olduğuna ikna olduklarında, tüm tinselcilerin üçkâğıtçı olduğuna ve tüm yöneticilerin salak olduğuna, tüm dinlerin aşılmış olduğuna, tüm politikaların güçsüz olduğuna ikna olduklarında, kendilerini umutsuzluğa terk edecekler ve zındıklık içinde sürüneceklerdir, ama kısır öleceklerdir. Kısırlaşma kurtuluşun aldığı bir biçime benziyor, ama umutsuzluk olmadan, zındıklık olmadan erkekler kısırlaşmaya asla razı olmayacaklardır, kadınlar hiç olmayacaktır; bizi öldüren iyimserliktir ve iyimserlik en büyük günahtır. Umut etmeyi reddetmek ve inanmayı reddetmek, kaçınılmaz biçimde doğurmanın reddine yol açar, inkâr etmeye çabalanan bir bağdır bu, hatta dünyanın nüfusunu azaltmaya çalışanlar bile, bu ilişkiyi uygun biçimde ileri sürmeye cesaret edene kadar çok geç olacaktır. İşte bu yüzden nedenlere hiçbir şeyin etkisi yok; yol açtıkları etkilere ve kaçınılmaz sonuçlara üzülünüyor yalnızca.

Yoksul halklar yoksulluklarını engelleyemeyecektir ve hiçbir merhamet çağrısı onların sefaletine çare olmayacaktır; bahtsız halklar, tuzu kuru halkların yardımlarının buhar olup gittiği uçurumdur, yalnızca nüfusun azalması –hangi yolla olursa olsun– onları yoksulluktan kurtarır, ama ulusal gururları buna engel oluyor, bu hiçlik insanlarını hâlâ yönetmek gerekiyor ve bu insanlar, tüm taşkınlıklarıyla, güçsüzlüklerine rağmen hakları olduğunu düşünüyorlar. Aslında, beş para etmez bir tinsellik adına bu yanılsamalar içinde varlıklarını sürdürmeye onları teşvik edenler, kargaşaya kargaşa katıyorlar ve onlara en dehşetli geleceği hazırlıyorlar, açlıktan öleceklerin açlığın içine kapanıp kalacağını onlara şimdiden öğretmek en iyisidir, ne kadar erken düşünülürse o kadar iyidir, fazlalık yoksa iyi niyet telafi edemez, henüz zenginliğini koruyan ülkelerde bile bu böyledir, tekrar söylüyorum, çünkü onların bolluğu bir savaşın insafına kalmıştır. Savaştan sonra hepimiz mahvolacağız ve savaştan kaçınamayız, çünkü sürdürdüğümüz düzen, ölümcül bir barışın içinde, buyruklarında olduğu kadar varlık nedenlerinde de ayrışacaktır.

Hiçbir tinsellik biyolojiye ve ekolojiye baskın çıkamaz, tüm tinsel şahsiyetler aşıldı, büyücülerle rahipler arasında hiç fark yok, birilerine gidip danışmamız da ötekilerine saygı göstermemiz de bizi aşağılık kılar. Doğanın yasaları cin kovmalarla olduğu kadar vaazlarla da alay eder; büyücüleri tanımayı daha iyi öğrendiğimiz günümüzde, onları engelleyerek suç işliyoruz, hele ki rahiplere olan sevgiden dolayı yapıyorsak bunu suçumuz iki kat artıyor. Tanrılara kurban vermeyi ve rahipleri onurlandırmayı reddetmek aslında kimseyi öldürmez, ama ekoloji konusunda cahil olmak ve biyolojiyi horgörmek, tüm insan türü için en trajik geleceği hazırlamaktadır. Bizim dinlerimiz vebadır ve onları destekleyen iktidarlar, zehirleyici fesat çeteleridir, bizim tinselliğimiz zihinsel yetilerin mastürbasyonundan başka bir şey değildir, artık bütün güç ve kaynaklarımıza ihtiyacımız var, dünyayı yeniden düşünmek istiyorsak, hayatın ve ölümün tek hakiminin insan olduğu bir dünya düşünmek istiyorsak başka çaremiz yok; tek hakimi, diyorum, beni iyi dinleyin, çünkü metafizik aldatmaca son soluğunu verdi artık, kendi güçsüzlüğümüzün ardına sığınamayız.

Daha ne kadar aldatabiliriz kendimizi? Bütün mühletler doldu, insan sayısı fırtınaların patlayacağı bir deniz gibi şişiyor, tükenmiş toprakta çabalarımız tükeniyor, her yer susuz kalacak, hava şimdiden seyrekleşti, besinlere artık daha az güveniyoruz, ökümen'i artıklar dolduruyor, her şeyi zehirliyorlar. Hakikat saati aynı zamanda can çekişme saati mi olacak? Ölümümüzün karşısına ne çıkartacağız? Devlet şeflerimizin buyruklarını mı yoksa tinselcilerimizin vaazlarını mı? Bu parazitler ve bu kargaşa tezgâhçıları bizim ne işimize yarıyorlar? Birileri bizi çürümeye götürüyor, ötekiler bizi yüreklendirerek onları kutsuyorlar ve bizi kutsayarak da onları yüreklendiriyorlar; düzenli adımlarla kaosa doğru gidiyoruz, kalbimiz umut dolu, yan gelip yatılan hayal ülkesinin peşindeyiz, bilim bizim otuz milyar çocuğumuzu ve torunumuzu ödüllendirecek, yüz ulus tek bir halk olacak ve üç ırk tek olacak. İmkânsızın geleceğini umut ederek, gerçekliğimizi küçümseyerek daha ne kadar kandırabiliriz kendimizi? Çünkü insan, ne olursa olsun, aşılmış olmayacaktır.

Şimdiden çok kalabalığız ve düzende mucizeler olmadığından, belki İKİ BİN yılında yedi milyar olacak insanlara şu an için sağladığımızın yarısı bile belki verilemeyecektir: Bu fikir gayet açık seçik gözüküyor, ama günümüzde açık seçik fikirler artık moda değil, Avrupa ruhu tutarlılığıyla birlikte keskinliğini de yitirdi, eserlerini insanlığın geri kalanına iletirken kendisinin bu eserler ölçüsünde olmadığını kanıtladı. Afrikalılar ve Asyalılar bizden ödünç aldıkları sözlere aynı anlamı vermiyorlar ve onlar, bizim söz dağarımızı kullanarak, bizi kendimizden kuşkuya düşürmek suretiyle alıyorlar intikamlarını. Avrupa zengin ve zayıf, Tarih bize zenginin görevinin ya yoksuldan daha güçlü olmak ya da en kötüsüne hazırlıklı olmak olduğunu öğretiyor. Bizim tinselcilerimiz ve entelektüellerimiz yine de bir suçluluk duygu hissediyorlar; bu öyle belirgin ki, cömertliğiyle onları sarhoş eden hatada ayak diriyorlar, gözlerinin açılması durumunda Irkçılığa düşmekten çekiniyorlar. Gözümüzün çok geç açılacağına ve Irkçılığın geleceği olduğuna inanıyorum.

Ne Açlıktan ne Irkçılıktan kaçabileceğiz, tersini ileri sürenler gerçekliği inkâr ediyor ya da bizim kafamızı karıştırmaya çalışıyor. Sanayileşmenin sağladığı mutluluk kırıntılarıyla –bu mutluluk geçici bile olsa– kendini tatmin olmuş gören ve giderek daha da ilgisizleşen sokaktaki insana kızmıyorum. Sokaktaki insana kızmıyorum; yönünü şaşırmış bu bahtsız, ancak bir kâbusun tam ortasında uyanacaktır, benim kitabım ona hitap etmiyor: Ben genç insanlara konuşuyorum, onlar, üniversitelerde ahlaka ve düzene başkaldırıyorlar, bu gençler çok fazla insanı korkutuyorlar ve eğer savaş patlak verirse ilk önce onların öleceğini biliyoruz. Ben bu törensel kurbanlara konuşuyorum; ölüm düzeninin sonunda kurban ettiği, ahlak adına –kurban etmeyle şekillenen, kanla yeniden güç kazanan bir ahlak adına– kurban ettiği gençlerin isyan nedeni hakkında onları aydınlatıyorum ve hatta isyanı meşrulaştırıyorum, dolayısıyla onları onaylıyorum, bununla birlikte, son tahlilde onlara itaati öğütlüyorum, çünkü haklı olmak, gelecekteki tüm kuşaklar adına haklı olmak yetmez, şimdiki zamanda da hayatta kalmaya ve geleceğin kendini duyuracağı ana dek varlığı sürdürmeye ihtiyaç vardır.

Birbirimizin hâlâ çağdaşı olamadığımız bu dünyada çok erkenden haklı çıkmak iyi değildir; çok erkenden haklı çıkmak ve sonuç olarak utanç içinde ölmek iyi değildir. Afrikalılar ve Asyalılar Milliyetçiliği keşfettiler, Irkçılık onlara yabancı değil, bu insanlar bizim izimizde yürüyorlar ve eğer onların gözlerini açmalarını bekliyorsak, onların kölesi ya da kurbanı oluruz, karılarımız onların fahişesi olur ve mallarımızı onlar talan ederler. Onları aşağıladığımız için bizi affetmeyeceklerdir, sonra da köklerini kazımadan, kendiliklerinden feragat etmeye onları zorladığımız için bizi affetmeyeceklerdir; bizi yenme umuduyla bizi yeneceklerdir, eğer çok erkenden haklı çıkarsak, hem bizim tinselcilerimizden –ökümenizmin gölgesinde– yararlanıyorlar, hem de nesnelcilik kisvesi altında entelektüellerimizden yararlanıyorlar: Tuzağa düşersek yandık. Kardeşlikten söz ediyoruz, karşımızdakilerin dilenci ve intikamcı, çirkin, sağlıksız, ahlaksız, acımasız ve despotik olduğunu unutuyoruz, bizlerin en berbatından daha kötü ve en kararlı safsatacılarımızdan daha yalancı olduklarını unutuyoruz.

Bu nedenle, tiksindiğimiz düzeni ve aşağıladığımız ahlakı, bu hükümsüz düzen ile bu kabul olunamaz ahlakı, ne birinin ne diğerinin yerine bir şey koyabilmişken, heyhat, bunları elde silah savunacağız, çünkü karşıdakiler, savunulamaz ahlak adına ve mahkûm edilmiş düzenin sancakları altında bize saldırmaya hazırlanıyorlar. Herkese soruyorum: Bu Barbarların karşısına ne çıkartacağız? Hoşgörü, hatta aşırı hoşgörü mü? Bizi alaya alıp ezerler bizi. Eğer onların ordularının karşısına çiçeklerle süslü ve ellerimiz çıplak, barış vaaz ederek çıkarsak, Ortaçağdaki Moğollar gibi yaparlar, otuz bin silahsız Budist hacı, yüreklerine seslenebilme umuduyla karşılarına çıktığında, bir anlık şaşkınlıktan sonra hepsini yok ettiler. Ama sonradan Moğolların Budist olduğunu söylerseniz, ben de hacıların öldüğü cevabını veririm. Bizim ölmemiz gerektiğinde, boğazımızı uzatmayalım ve aldatılmış duygularla ölmeyelim, karşıtlarımıza yüreklilikte onlarla eşit olduğumuzu kanıtlayalım, yenildiğimizde onların bize muamele edeceği gibi davranalım onlara.

Hiçbir konuda anlaşamayacağız, çünkü her şeyimiz eksik olacak, ne Açlıktan ne de Irkçılıktan kaçınabileceğiz, kendimizi birine teslim ederek diğerinden kaçamayız, bir gün yemek yiyebilmek için Irkçı olacağız, sözcüğün aldığı en kötü anlamda ihtiyaç insanı olacağız, hem Materyalist hem Irkçı olacağız, bu iki ilke birleşecek, tıpkı günümüzde Milliyetçilik ile Sosyalizmin birleşmesi gibi. Çünkü şu an fikirler sersemleşmiş insanlarla oynuyor, insanlar seçtiklerini sanıyorlar ama seçtikleri şey onlara önceden bildirilmişti, halklar kendi fikirlerinin oyuncağından ve imkânlarının nesnesinden başka bir şey değil, hiç bu kadar köle olmamışlardı, asla daha cinli ya da daha deli olmamışlardı, onları peşlerinden sürükleyen derunî kinikler geviş getiren tebalarından daha az aptal değildir. Kimse açık seçik bir şey görmüyor, çünkü açık seçik fikir yok, felakete gidiyoruz ve bütün yollar bizi oraya götürüyor, artık paradokslardan her zamankinden daha fazla bıkmışız, sadeliği arıyoruz ama bunu ancak ölümde bulacağız ve bu yüzden yarın ölümle karşılaşmak kimseyi geriletmeyecek.

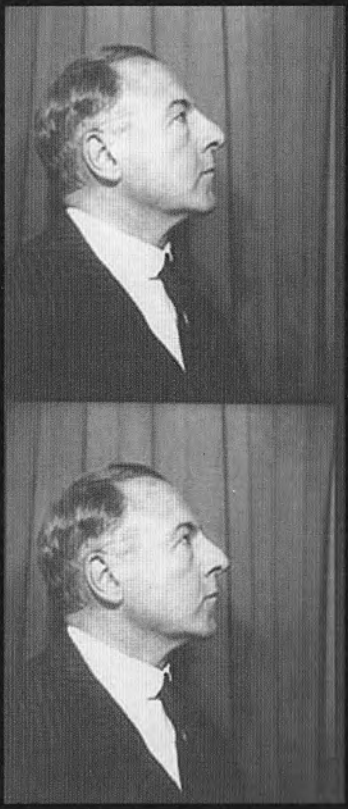
Efendilerimiz şamatacı ya da mülagatacı, cin kovucu ya da uyutucu, kaostan ve ölümden zaman kazanmaya çalışıyorlar, ama telafi edilemez olanı engelleyemiyorlar ve dosdoğru felakete gidiyoruz. En canice fikirler yolun üzerinde bizi bekliyor ve biz onları atlatacak durumda bile değiliz, ihtiyaçlar yakamıza yapışıp bizi vahşi hayvana döndürdükçe o kaçınılmaz kıyıya yaklaşıyoruz ve orada karşı karşıya geldiğimizde, tüm insancıl yanılsamalarımızdan feragat edip rakiplerimizi uçuruma yuvarlayacağız. Kökünü kazıma geleceğin politikalarının ortak paydası olacak, üstelik doğa da işin içine karışarak öfkesini bizimkine katacak. Yüzyılın sonu Ölümün Zaferi'ni görecek, insandan bunalmış dünya aşırı kalabalık canlıların yükünden kurtulacak, kudretlilerin bize hazırladıkları genel cehennemden saklanabilecekleri ada kalmayacak ve onların can çekişmemelerini seyretmek yanlış yola saptırdıkları halkların tesellisi olacak. Gelecekteki düzen yenilgilerimizin evrensel vasisi olacak ve peygamberler, bizim harabelerimizin ortasında, hayatta kalanları bir araya toplayacaklar.

Başımıza gelen her şey uzun süredir öngörülmüştü ve Geleneğin yabancısı olmayanlar bu dünyanın mahkûm olduğunu zaten biliyorlardı, ama kendilerini işitecek kulak bulamıyorlardı. İnsanın kalbi değişmedi, insanın kalbi derin ve karanlık denize benzer, değişimler yalnızca duyarlılığımızın ışığı yansıttığı yüzeyde oluyor, ama biz derine indiğimizde olmuş olanı ve olacak olanı görürüz: Felsefe buraya pek nüfuz etmez ve yalnızca teoloji uçurumun zarlarını elinde tutar. Bizim teolojimiz sapmaların en yetkini oldu, biz onun suçlarının ve günahlarının kefaretini ödüyoruz: O doğayı kustu ve doğa intikamını aldı, bizler fizik-karşıtıyız ve sözde vahyedilmiş dinlerimiz insan türünün mezarını inşa etmekten başka bir şey yapamadılar. Çarmıh deliliği artık insanın deliliğidir, kurban etme şehveti eserlerimizin sonuncusudur, ölüm zevki fikirlerimizin sonu olacaktır. İçine gömüldüğümüz kaosta, düzende –yüzyıllardır kendimizi onayladığımız ve bizim otomatik adımlarımız altında parçalanan ölüm düzeninde– olduğundan daha fazla mantık vardır.

Her şeyin parçalandığı gecenin içine giriyoruz, artık geriye bakamayız, aydınlıklar sonunda söndü orada; fikirlerimiz ve eserlerimizle tek başımızayız, bunların ortak ölçüsüzlüklerinin insafına kalmışız. Yine de yürümeliyiz, duracak kadar hakim değiliz kendimize, yolu kaybettik, ne zaman acı çeksek yol bizi götürüyor. Aslında, tam da dünyayı yeniden düşünmediğimiz için cezalandırıldık, dünyayı insanileştirdiğimiz anda dünya bizden kaçıyor, bizden kaçıyor çünkü kendimizi tahayyül edemiyoruz ve artık hiç tahayyül edemiyoruz, hâlâ saygı gösterdiğimiz şeye hakarette bulunmaktan çekiniyoruz. Kutsallığa hakaret etmek bizi kurtarırdı, bizim en özlü kısmımız olmuş entelektüel cesaret yazgıya engel olabilirdi: Anarşistler ve Nihilistler her şeyi kökünden süpürmek istiyorlardı ve gelecek onlara hak verecektir, ama düzen var olduğu sürece onları eziyor ve ezecek, yıkıcılıktan bizi koruyan ve koruyacak düzen, ama kaosun ya da ölümün yıkıcılığından değil, kaosa ve ölüme doğru safları sıklaştırarak yürümemizi emrediyor bize, yan yana, görev adımlarıyla ve yakında kana bulayacağımız gecenin içinde.

Gençler dünyayı kurtaramaz, dünya artık kurtarılamaz, kurtuluş fikri yanlış bir fikir, sayısız hatalarımızın bedelini ödememiz gerekiyor, artık hiçbir şeyi telafi edemeyiz, çok geç, telafi vakti bitti, reform vakti sona erdi. En mutlular dövüşerek ölecekler ve en sefiller mahzenlerin dibine yıkılıp kalacaklar ya da korlar arasında çiftleşecekler, orgazmın yardımıyla can çekişmeyi aldatabilmek için. Dünya acının ve vecdin çığlıklarıyla dolacak, insanların en safları kendilerini aşağılamamak için birbirlerini boğazlamaktan başka çare bulamayacaklar. Can çekişme tercihi bize kalan son tercih olacak, sanılandan daha çabuk geleceğiz bu hale, bugünden yarına uçuruma yuvarlanmış olacağız ve orada, uyanacağız, son soluğumuzu verdiğimizi hissedecek kadar kısa bir süre için bile olsa. O zaman Yeni Dünya Fatihleri'nin gördükleri şeyi göreceğiz: Onlar yaklaştıkça, bütün kabileler dağların tepesinden kendilerini fırlatıyorlardı, kaçınılmaz dehşeti önlemekti tek amaç, dehşetle birlikte ölümü de kandırarak...

Ne mutludur ölüler! Deliliğe kapılarak doğuranlar üç kez daha fazla mutsuz! Ne mutludur hadımlar! Ne mutludur kısırlar! Döllemektense sefahati tercih edenler de mutludur! Çünkü şu an için Otuz Bir Çekenler ve Oğlancılar aile babalarından ve analarından daha az suçlu, çünkü onlar kendi kendilerini yok ederken, diğerleri gereksiz ağızları çoğalta çoğalta dünyayı yok edecekler. Kendilerine saygı göstermeye bizi mecbur eden ve bize akıldışına çıkmayı öğreten tinselciler utansın! Eğer onlar hiç olmasaydı daha az sefil ve daha az gülünç olurduk, bu hayal vaazcıları ve beş para etmez teselliciler artık hiçbir işimize yaramıyorlar; yalnızca kendimize dair, onlara dair ve gerçekliğimize dair bizi aldatmaya yaradılar. Kalpazanlar cezalandırılıyor ama yanlış fikirlere itibar kazandırarak yaşayanlar esirgeniyor, öyle mi? Hoşgörü bir aldatmacadır ve saygı bir sayıklama, bunu işitmek için para alıyor ve para ödüyoruz, cehennem ateşine gömülmeden önce bizi ölüme götürenleri ölüme yollayacağız, bizden esirgemedikleri yolları düzleştireceğiz, sonra son olacak.

Kaos'un Kutsal Kitabı

Albert Caraco

Yirminci yüzyılın son peygamberi Caraco'nun eserinden rahatsız edici hakikatler birer havai fişek gibi fırlar ve patlar. Bu fişeklerin soğukluğu, doğrudanlığı, berrak karamsarlığı az rastlanır türdendir; ne Nietzsche'de ne de Cioran'da rastlarız böylesine. Caraco "acı gerçekler"i çarpar yüzümüze; hem de Klasik yazarlara özgü bir sadelik ve akıl gücüyle. O bir "nesnellik fanatiği"dir. Guy Debord'u andıran -doğru çıkan- bir kehânet gücü vardır. Bedduası ve laneti "nesnel"dir: Üretmemize, üretmemize ve tüketmemize itiraz eder; dünyanın sonunu hazırlayan şehirlerimize, üst üste koyduğunuz beton yığınlarına, budala politikacılara ve yok olmaya mahkûm kitlelere, sürüleredir onun laneti, böcekleşmiş yığınlara, gökten firar etmiş tanrılara -bu yüzden de "doğru"dur. Dünyada en çok sevdiği şeyin, uygarlığın ihanetine uğramış birinin öfkesidir onunki.

Cinsellikten Yahudi sorununa, sembolizmden felsefi meselelere ve edebiyata dek her alanda yazmış, şu ana dek yirmi iki ciltlik eseri yayımlanmış bir yazar olan, ancak pek az tanınan, pek az okunan, tanınmayı ve bilinmeyi ise hem içerik hem de biçim bakımından hak eden Albert Caraco'nun eserinin en özlü kısmı olan "Kaos'un Kutsal Kitabı" ideal bir saldırı malzemesi, bir dinamit, bir tahrip kalıbıdır: Yoğun, kısa, esinli, terörist, sert, kehanet dolu, provokatif, karanlık, gizli -ve yeterli...

versus

10 YTL.

ISBN 978-9944-989-41-1

9 789944 989411